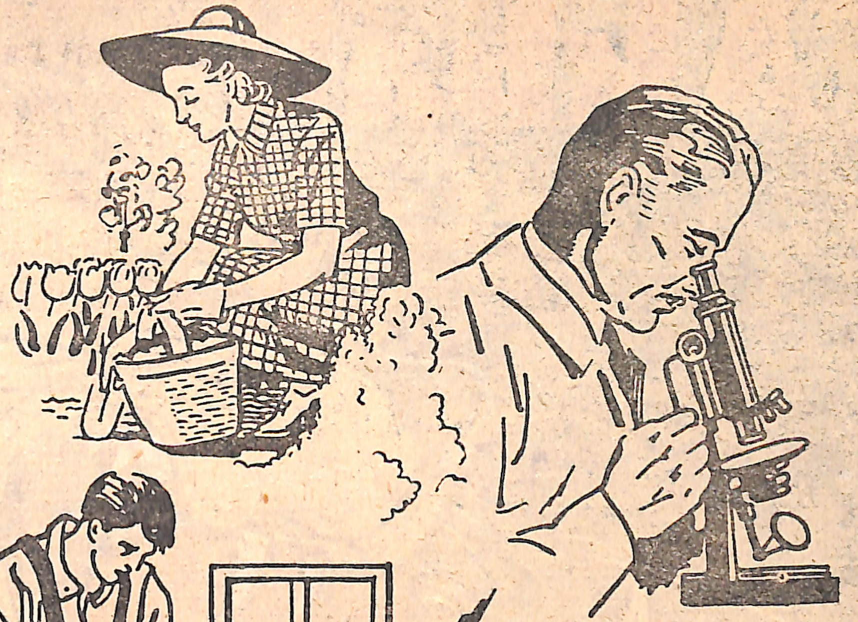

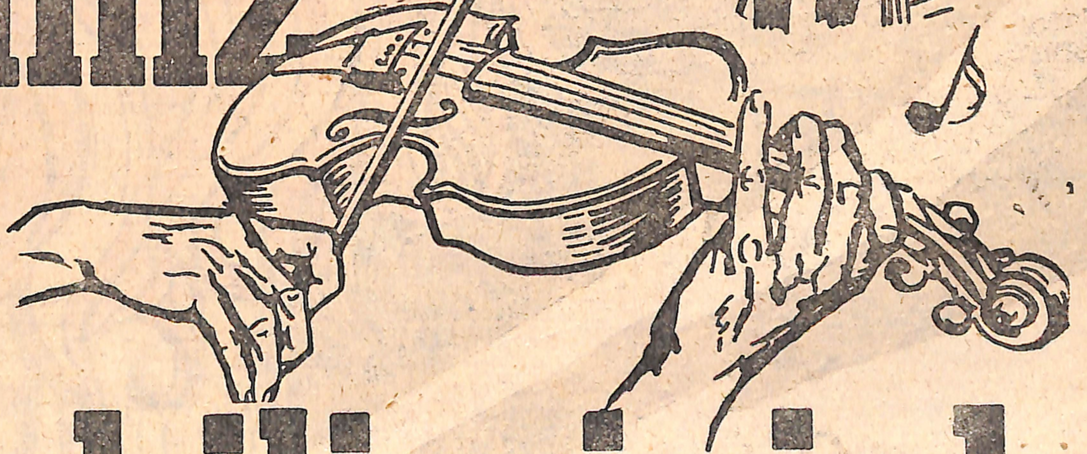
Akbaba
ZAM
ZAM
ZAM
maaş
Harika adam!

Bundan Sonra Yalnız Zevkiniz İçin Çalışabilirsiniz!

FAAL d - 493

Bu imkânı İş Bankası sizlere hazırladı! Ayda asgari 2000 lira kira getiren İstanbulda Göztepedeki 6 daireli apartmanın tamamına sahip olacak talihli rahata ve refaha kavuşacak, hayatını kazanmak mecburiyetiyle değil, ancak zevki için çalışacaktır.

30 ARALIKTA

1 KİŞİYE 6 DAİRELİ APARTMANIN TAMAMI

24 APARTMAN DAİRESİ

3 ADET 20.000 LİRA

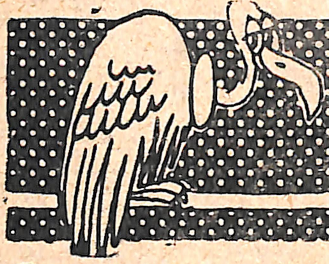
çok zengin para ikramiyeleri

cem'an

İKİ MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Şamar Oğlanı!

BİR D. P. kongresinde, kibar bir ağız, Türk yazarlarını «hamam oğlanı» ilân etti!

Hayır, hınçlarını alamadılar: Bir tören dönüşünde, hem de meşhur Doğu Üniversitesini açış töreni dönüşünde de bir gazeteci tokatlandı: Yine bir D. P. mebusu tarafından!

Demek «hamam oğlanı» olmamız kâfi değilmiş, şamar oğlanı da olduk!

Bu, Türk basınının eski kaderidir demeyiniz. Eskiden böyle şeyler dört beş yılda bir olurdu. Ama hangi eskiden?.. Kurtuluş Savaşı yeni bitmişti daha. Ayaklarda nalçalı kunduralar, başlarda heybetli kalpaklar, sırtlarda avcı biçimi ceketler vardı. Çökmüş bir imparatorluğun pıhtılı toprağı üstüne yeni bir vatan kuruyorduk.

İşte o günlerde, bir iki gazetecinin tokatlandığını hatırlıyoruz.

Ama o günlerde İstiklâl Mahkemeleri vardı, ama o günlerde tek parti bile yoktu!

Tokat, tokattır demeyiniz. Bu tokat cepheden gelmiş adamın tokatıdır. Bu tokat, dört yıl ölüm kalım kavgası yapmış adamın tokatıdır. Bu adamın arkasında asker kaputu var, mavzer tüfeği var, çete var, sehpa var...

Bir de şu ince bıyıklı, şık kravatlı genç adama sorunuz: Ya senin arkanda ne var mebus bey? İpek gömleğinden başka?...

Bir de kendisinin gazeteci olduğunu da söylemiş!... Maşallah!... Demek bu, kabadayı tokadı da değil, meslekdaş tokadı!

Siz, münakaşalarınızı pazı kuvvetiyle mi yaparsınız sayın Akdağ?... Öyleyse, yeriniz matbuat meydanı değil, hattâ Kırkpınar meydanı da değil, boks meydanıdır!

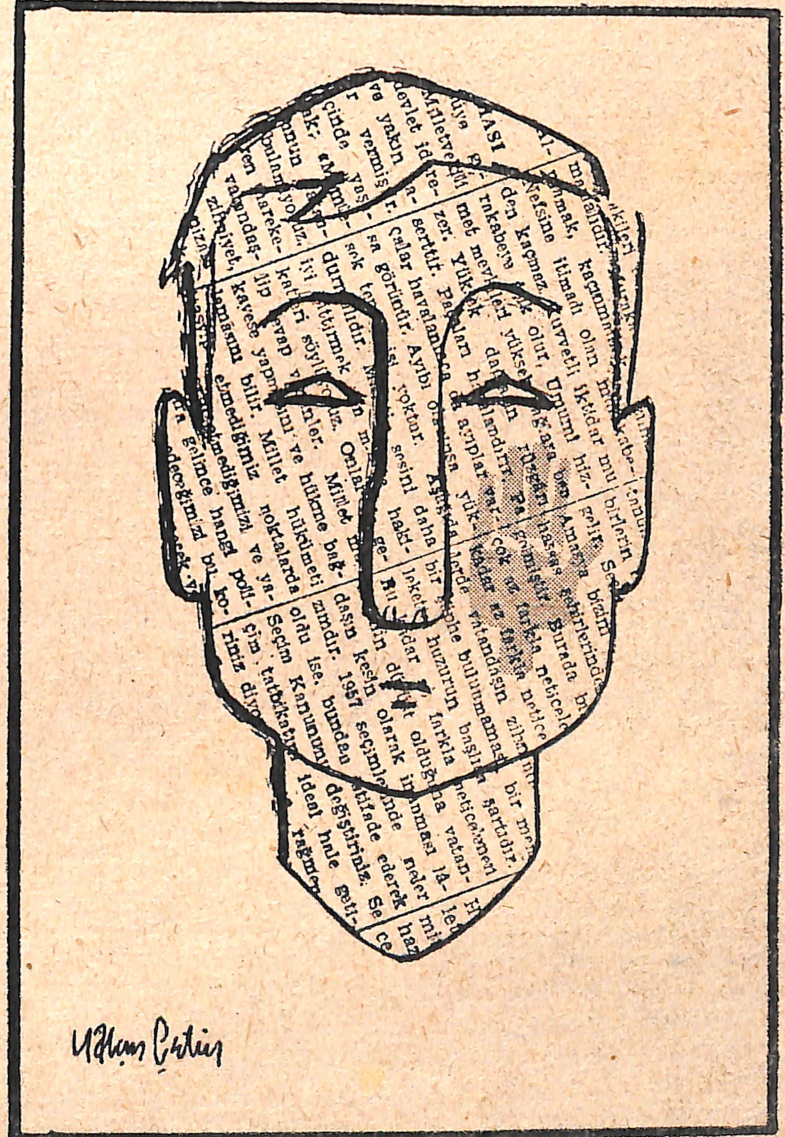
Suçu ne imiş o çelimsiz çocuğun?... İsmet İnönü gibi millî gururumuz olan bir kahramandan «kızının çeyizine üç buçuk milyon lira harcadı» diyecek kadar iftira hovardalığı edişinize sinirlenmesi!...

Bu sözler, Oktay Ekşi'ye attığınız tokattan da ağır sayın milletvekili... Biz, İnönü gibi tarih olmuş şereflerin üstüne kendi şereflerimizden çok titremeliyiz!

Zarar yok Bay Akdağ, zarar yok. Bu tokatlar, bizim yüzlerimizi değil, sizin gönüllerdeki itibarınızı aşındırıyor. Bugün Türk gazetecilerini döğenler, yarın seçim sandıkları açılınca kendi dizlerini döğecekler-dir!

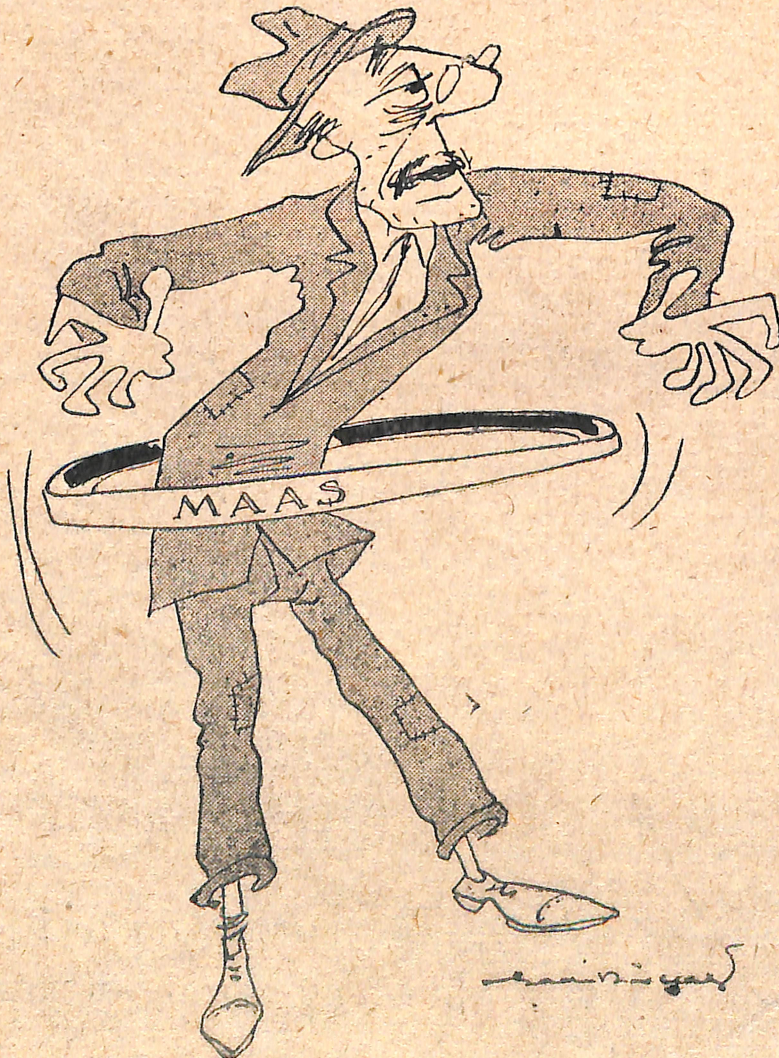
Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir D. P. mebusu, bir gazeteciyi tokatladı. (Gazeteler)

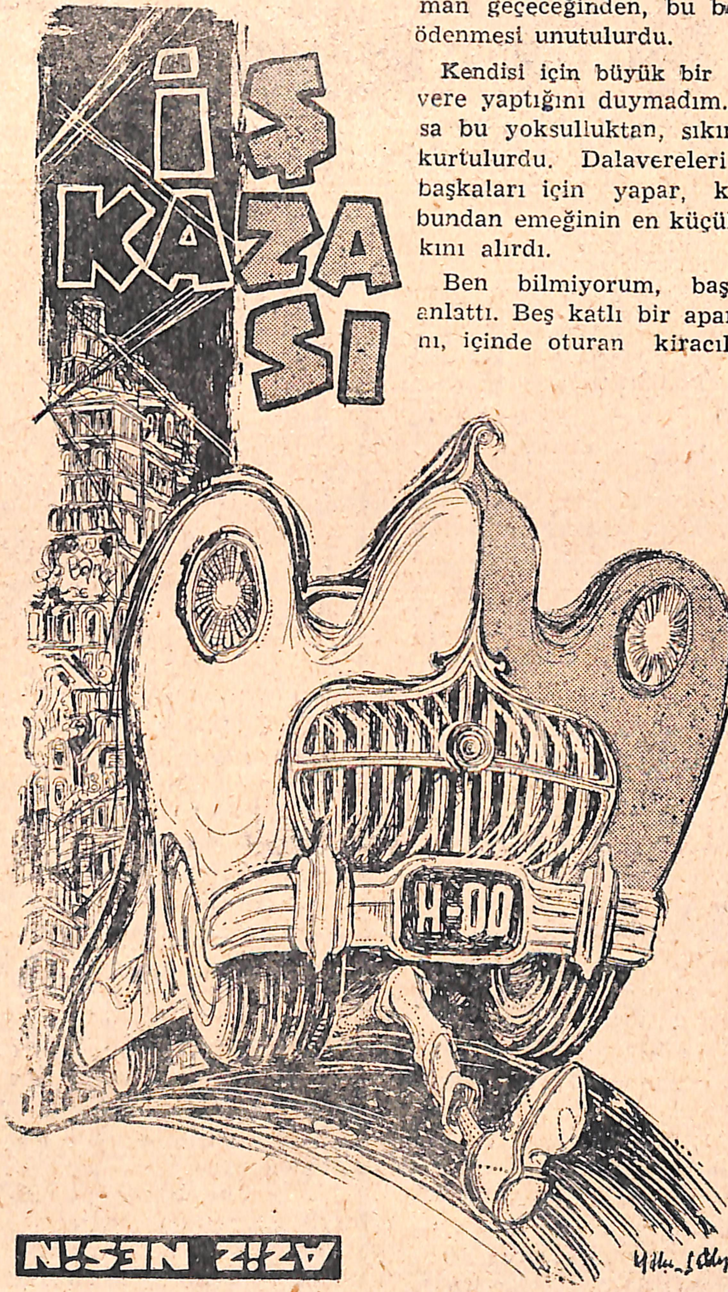

Yeter!

«Hula Hop» adında bir dans çıktı. (Gazeteler)

Bizim «Hula Hop» şampiyonu

BU iki milyonluk koca İstanbul'da sık sık, seyrek seyrek, bir şurda bir burda göre göre göz tanıdığı olduğumuz, ama kim olduklarını bilmediğimiz insanlar vardır. Şimdi size adını değiştirip Tahir diye anlatacağım da bunlardan biridir. Eğer size onu iyice anlatabilirsem;

— Aaa... ben, bunu tanıyorum, diyeceksiniz.

— Kimdir, nedir, adı nedir? diye sorunca,

— Bilmem, ama sık sık görüm, diyeceksiniz.

Avurdu avurduna çökmüş. Zayıf değil, kuru değil, kurumuş bir adam; insanın çirozu. Yüzü, mat pudra karışığı kül rengi. Çerçeveli, kalın camlı gözlükleri var. Kendisi yanı başınızdayken kalın gözlük camları arkasındaki gözleri, iki-üç yüz metre uzakta durur. Hedef kâğıdı halkalarının en ortasındaki 12 yuvarlağı gibi küçülmüş, iğne başı gözler. Gözlük, onun burnu, ağzı gibi bir organı olmuştur. Gözlüğünü çıkarsa, onu tanımazsınız, bambaşka bir adam olur. Ama gözlüksüz, o da sizi tanımaz; bastığı yeri görmez.

Yaz-kış üşür, daha doğrusu üşür gibidir Ağustos sıcağında pardesüsünün içine büzülmüş titrer. Başını omuzlarının içine çekmiş, Beyoğlu'nda tin tin gider.

Onu yirmi yıldır tanırım. Bir kere olsun, bir yeni elbise, bir yeni papuç giydiğini görmedim. Üstü başı dökülür. Yine de bir bakışta onun entellektüel olduğunu şıp diye anlarsınız. Ne zaman görseniz, sol koltuğunda bir yığın karmakarışık gazeteler, dergiler kâğıtlar doludur.

Onu nasıl, nerede tanıdığımı hatırlamıyorum. İlk zamanlar pek de umursadığım yoktu. Ama bir gece, bir pastahanedeki konuşmasından sonra bende bü yük şaşkınlık yarattı. Günümüzün ekonomik, politik durumunu öyle iyi, anlayışlı tahlil etti ki, konuşmasından çok şey öğrendim. Derin bir tarih bilgisi de vardı. Hiç durmadan, soluk almadan konuşuyordu. Bu gevezeliğinin, arkadaşları arasında onun gerçek değerini ne kadar azalttığını sonradan öğrendim.

Gece yarısı pastahaneden çıktık. Bir ara:

— Üzerinde beş lira var mı? diye benden para istedi. Dört liramın iki buçuğunu ona verdim.

Zaman zaman, şurda burda karşılaşıp onunla konuştukça şaşkınlığım büsbütün artıyordu. Bir kere çok iyi Fransızca biliyordu.

Her insanın içinde böylelerine yardım etmek isteği uyanıyor. Neden gazetelere, dergilere yazılar yazmaz, çevirİler yapmaz kitap çıkarmazdı? Ne iş yaptığını bilmiyordum ama sıkıntı çektiği belliydi.

Sonradan onun için oldukça geniş bilgi topladım. Bir zamanlar tanınmış bir maliyeci, hesap uzmanıymış. Bir sinir hastalığı gelmiş, sürekli çalışamaz olmuş.

Kitaba uydurmanın ne olduğunu ondan iyi bilen yoktu. Zarar etmiş bir bankayı bilânço üstünde kâr etmiş, kâr etmiş bir şirketi de zararlı gösterebiliyordu. Hukukî, malî, iktisadî dalaverede üstüne kimse yoktu. Bu yüzden, büyük müesseseler ondan sık sık yardım rica ederdi. Gider, on - on beş gün çalışır, işleri istenildiği gibi yoluna koyar, bir kaç bin lira aldı mı, bu para bitinceye kadar hiç çalışmazdı. O zaman yeniden sürterdi.

Onunla karşılaşınca ayaküstü o kadar çok şey anlatırdı ki, elinden kurtulmağa çalışırdım. Oysa bu anlattıkları dinlenecek, bir şey öğretecek değerde sözlerdi. Sonra beni övmeğe başlardı. Över, över, en sonra da borç para ister. Bir daha onunla karşılaşmak için uzun zaman geçeceğinden, bu borcun ödenmesi unutulurdu.

Kendisi için büyük bir dalavere yaptığını duymadım. Yapsa bu yoksulluktan, sıkıntıdan kurtulurdu. Dalavereleri hep başkaları için yapar, kendisi bundan emeğinin en küçük hak kını alırdı.

Ben bilmiyorum, başkaları anlattı. Beş katlı bir apartımanı, içinde oturan kiracılardan birinin üstüne yapmış. Olur iş mi? Olmuş işte. Mahkeme, dâva, hiç biri para etmemiş. Üstelik apartmanın sahibini kapı dışarı etmişler. Sonra Tahir her nedense hiç yoktan apartıman sahibi yaptığı adama kızmış, bir yolunu bulup, apartımanı onun elinden alıp eski sahibine devretmiş.

Bütün bunları yaparken kendisi, Beyoğlu'nun arka sokaklarında eski bir otelin rütubetli odasında oturuyordu.

Anladığıma göre Tahir, dalavereci değil, dalaverenin sanatçısı, virtüyozu idi. Belki de bir bakıma içinde yaşadığı toplumun düzen dediği şeyin nasıl bir düzensizlik olduğunu anlatmaya çalışıyor, toplumla malî, hukukî, iktisadî bakımdan alay ediyordu.

Çoğu zaman İstiklâl caddesindeki Yugoslav muhallebicide çorba içer, yoğurt yerdi. Bir gece burda yoğurdunu yerken, yandaki masada oturan birine her nedense kızmış Onun bu kızgınlığı adama on beş bin liraya patlamış. Durup dururken o adamı başka birine, hem de hiç tanımadığı birine on beş bin lira borçlu yapmış. Adamdan çatır çatır on beş bin lirayı almışlar. Adam:

— Yahu ben bu alacaklıyı tanımam bile. Ömrümde görmedim, diye saçını başını yolu yormuş. Tahir'in cebine bu on beş bin liradan yüz elli lira ya girmiş ya girmemiştir. Onu da parça pürçük almış olmalıdır.

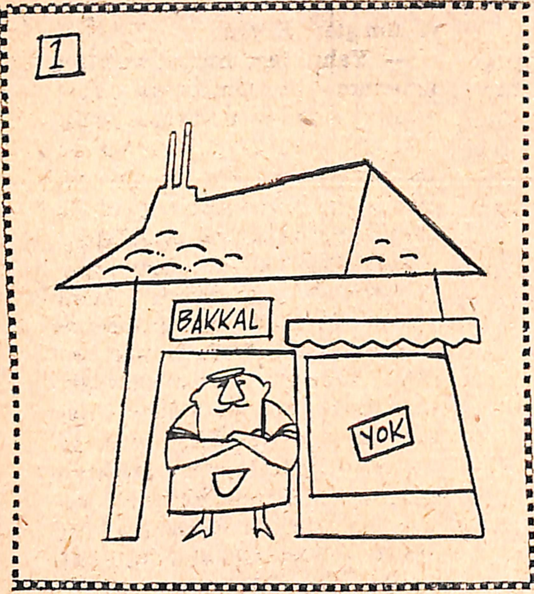
Tahir bir de eski zaman paşalarına çok meraklıydı. Hani bu paşalar ölür de, mirasçılarına milyon kere milyonlar bırakır, sokaklar dolusu dükkân, mahalleler dolusu evler bırakır. Tahir, gelişigüzel birini, ne yapar, ne ederse, bu merhum paşalardan birinin akrabası yapar, en azından o adama bir çiftlik, bir han kazandırırdı. Yâni bir adamı, hiç tanımadığı birine en yakın akraba, oğul, damat, gelin yapabilirdi. Bütün bunları ne kadar kanunî şekilde yaptığı şurdan da belli ki, mahkemede, tapuda, resmî dairelerde hep haklı çıkardı.

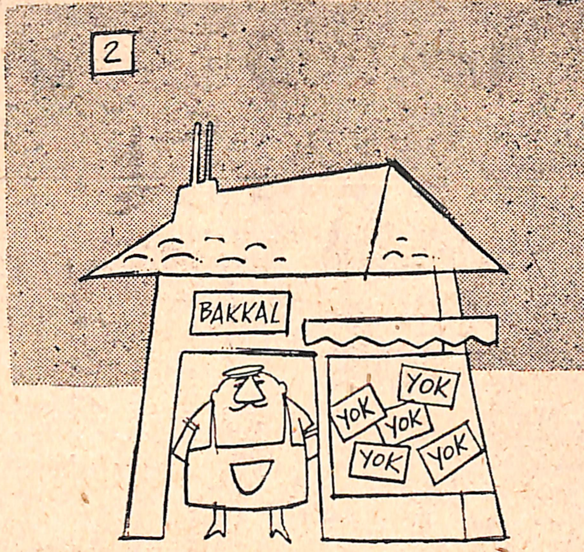
Birisini, merhum bir zengine bir kere akraba diye ileri sürdü mü, hiç bir şey yapamazsa, ortalığı bulandırır, miras dâvasını uzattırır, uzattırır, canlarından bezen hakikî mirasçılar, bir an önce mirasa konmak için bir evi, bir apartımanı havadan bağışlamak zorunda kalırlardı.

Size Tahir'i kısacası şöyle anlatabilirim. Günün en kalabalık saatinde, diyelim bir akşam üs tü İstiklâl Caddesini gözünüzün önüne getirin. Bir insan seli akıyor, değil mi? Tahir, tamamiyle hukukî yollardan, o birbirini hiç tanımayan kalabalığı birbirine akraba yapabilir. O kalabalığın içinden bir anne ile bir kız düşünün Tahir, yine hukukî yollardan bu ana - kızı birbirine yabancı iki kişi, ya da kızı annesinin babası, anneyi kızın oğlu yapabilir. Yâni o kalabalığı, hukuk, iktisad ve maliye ilimlerinin ışığında içinden çıkılmaz bir arap saçına çevirebilir. Kim kimin akrabasıdır, kim kimin akrabası değil dir, bilinmez. Yine İstiklâl Caddesindeki her hangi bir apartımanı, hemen oradan geçmekte olan bir tramvayın biletçisinin malı yapabilir.

Tahir bütün bunları yapar, eder de, yine de arkadaşlarının gözünde bir dalavereci durumu na düşmez. Çünkü bir araya gel dik mi Tahir büyük bir bilgiyle, hem de tarihî bir akış içinden günümüze gelerek, günün politik, ekonomik meselelerini açıklar. Yalnız kaldık mı bir zaman beni öve öve göklere çıkarır, arkasından borç para is ter

Bana yalnız bir kere iyiliği oldu. Parasını ödeyemediğim evin havagazını kesmişlerdi. Canım sıkkın giderken yolda Tahir'i gördüm. Sıcak bir gündü.

YAZILI!

Kolunun altında o dağınık kâğıtlar, gazeteler, başını omuzlarının içine çekmiş, üşüyor gibi eski pardesüsünün içine büzülmüş tin tin gidiyordu. Kolundan tuttum:

— Neyin var, canın sıkılıyor, belli.. dedi.

Ben de anlattım.

— Havagazı kâğıdı yanında mı: dedi.

— Hiç merak etme!

Verdim. Daha bir şeyler sordu

Dedi, gitti.

Ertesi günü havagazını açtılar. Havagazı idaresi, üstelik bana 790 kuruş ödedi. Benden bu parayı fazladan almışlarmış.

Biz bir zaman Tahir'i kaybettik. Ankara'da olduğunu duyuyorduk. Bir gittiği yerde uyuşur kalırdı. Ankara'dan çabuk döneceğini sanmıyordum. Duyduk ki Ankara'da, yeni kurulan bir partinin kurmay başkanı, akıl hocası olmuş. Ama partiye girmemiş.

— Aday yapalım! demişler, istememiş.

Onlara şunu şöyle yapın, bunu böyle yapın, şuna şu cevabı verin, şurda şöyle konuşun, gazeteye böyle deyin, dermiş. Dedikleri yapıldıkça parti de başarı kazanırmış.

Ankara'ya gittiğimde onu gördüm. Yine eski Tahir. Üst baş bitik, yaz günü sırtta palto, kolunun altında gazeteler, dergiler, kâğıtlar... Bir otelde kalıyor. Yeri, yine belli bir kaç kahveyle, muhallebici...

Duyduğuma göre artık kimseyi kimseye akraba yapmıyor, kimseyi kimseye borçlu çıkarmıyor, kimsenin malını kimseye devretmiyormuş. Şirketlerin hesaplarına filân da bakmıyormuş. Mâli yıl başı gelince, müesseselerin onu fıldır fıldır nasıl aradıklarını kaç kere görmüştüm. Yeri de belli olmadığından, devamlı gittiği muhallebicilerde, kahvelerde arar, tanıyanlara sorarlardı. Bulurlarsa, gelip bir kaç günde hesapları istedikleri gibi düzeltmesi için eline ayağına düşerlerdi.

Artık böyle işler de yapmıyormuş.

— Ne yapıyorsun, neyle geçiniyorsun? diye kendisine de sorulmaz.

Tahir bir ara Ankara'da da kayboldu. Sonra çıktı ortaya. Sağ kolu sargıyla boynuna bağlı. Otomobil kazası geçirmiş, bir zaman hastanede yatmış. Epey zaman böyle sargılı dolaştı. Yine gözden kayboldu. Bu sefer ortaya çıkışında başı sargılar içindeydi. Yine otomobil kazası geçirmiş, hastanede yatmış. Bir zaman sonra Tahir yok. Ortaya bir çıkıyor, eli bastonlu, ayağı alçı sargısında.

— Geçmiş olsun, n'oldu?

— Hiç, bir kaza geçirdim.

Sonra sonra iş anlaşıldı. Tahir meslek dalını değiştirmiş. Zenginlerin, tanınmışların otomobilini kollarmış. Birden otomobilin önüne çıkarmış. Ama öyle hesaplı çıkarmış ki, ne araba fren yapıp durabiliyor, ne de büsbütün Tahir'i ezip çiğniyor. Tahir, bu kazadan bir sıyrık, bir yara-bere, en çoğu bir çıkık, kırıkla kurtuluyor. Kazadan sonra iş mahkemeye düşecek, gazeteler yazacak. Al sana bir dedikodu.

Nasıl olsa mahkemede Tahir'e tazminat ödeyecekler. Aralarında anlaşıyorlar, Tahir parayı şıp diye alıyor, kendisine hastanede baktırıyor. Buna karşılık iş mahkemelere, gazetelerin diline düşmüyor.

Tahir üç bin alıyor, üç bin bitesiye hiç bir yeni iş yapmıyor. Para bitince, başka bir otomobil kazasına uğruyor, beş bin alıyor. Çok parada gözü yok, geçinsin yeter. Onun için de beş bin lira bitinceye kadar kendini hiç bir otomobilin altına atıp çiğnetmiyor.

Tahir'in bir sol ayağı sargılı, bir sağ bacağı topal. Bir yüzü gözü sargı içinde, bir kolu çıkık, bir omuzu kırık. Tahir'in vücudunda dört beş kere yaralanmayan, kırılıp çıkmayan hiç bir uzuv kalmadı.

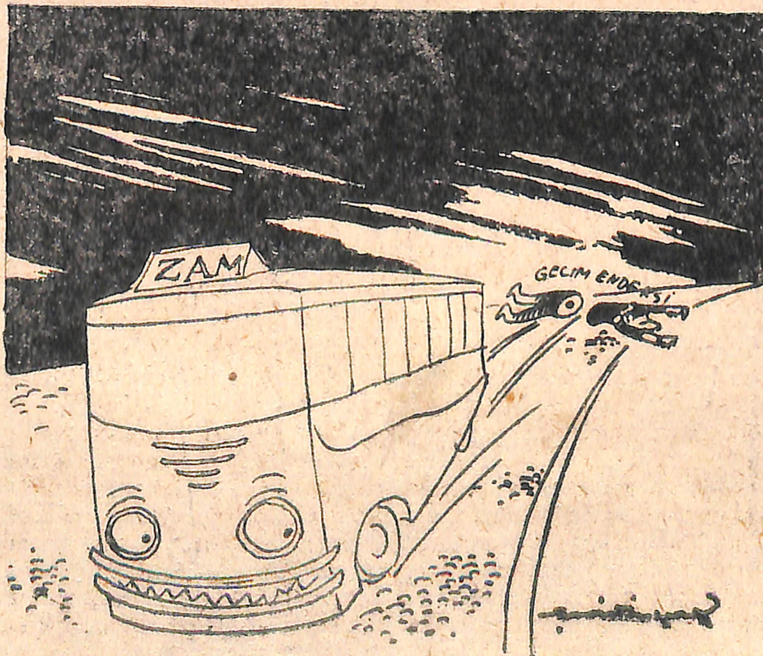
Arkadaşlar anlattı. Yine buna bir otomobil çarpmış. Düşmüş, gözlüğü kırılmış. Gözlüğü olmayınca Tahir hiç bir şeyi görmez. Görmediği için de kendisini ezeni değil, başka bir arabanın şoförünü yakalamış. Ama bir değişiklik olmamış. Çünkü Tahir kendisini ezmeyen adamdan beş bin lira tazminatı koparmış.

İşte Tahir, böyle bir Tahir. Böyle bir Tahir, günün birinde öldü. Nasıl mı? Bir iş kazasında. Ben artık onun bir otomobil altında can vermesine iş kazası diyorum. Zavallı son kazada can verdiği için tazminat da alamadı. Bir takımları bunun kaza değil, intihar olduğunu söylüyorlar. Bir takımları da, bunun yapma kaza değil, gerçekten bir kaza olduğunu söylüyorlar. Daha bir takımlarının da söyledigi şu: Tahir, bu son işine öyle alışmış, işini öyle sevmiş ki, yoldan geçen bir araba gördü mü, duramaz, tutamaz, kendini kaldırıp arabanın tekerlekleri altına atarmış.

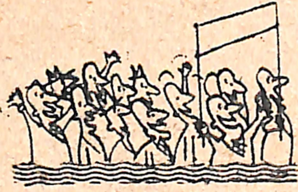
Ne olursa olsun Tahir öldü. Bana öyle gelir ki, Tahir yaşaması boyunca, sizinle, benimle, hepimizle, bütün toplumla, bir toplumun düzen dediği ne varsa hepsiyle alay etti. Alay etmemiş olsaydı, başkaları için yaptığı dalaverelerin bir tekini kendi için yapsa zengin olurdu.

Cambaz deyin, akrobat deyin, kahraman deyin, ne derseniz deyin, yeryüzünde hiç kimse bir geçim derdi için, canını böylesine ucuza pazara çıkarmamıştır. Onun bizlerle alay ettiği şuradan da belli, kendini altına atmak için son model bir lüks otomobil seçmedi; bir çöp kamyonunun tekerlekleri altında can verdi.

A. NESİN

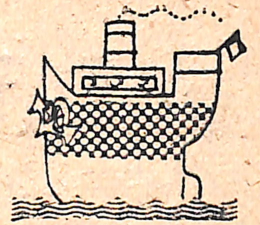

Son günlerde trafik kazaları arttı... (Gazeteler)

müdürü

★ Adnan VELİ ★

Pek sayın büyüğümüz ve sayın efendimiz,

Bendenizi yüzde yüz hatırlıyacağınıza hiç şüphe edemem. Zatıâliniz bundan 14 ay kadar önce, İstanbul'a gelip de Taksim meydanında bir nutuk söyliyecektiniz ve ben sizi karşılayan partililer arasında iftiharla bulunuyordum. Bendenizi şahsen tanımazsınız. Lâkin, bendeniz sizi candan severek ve etrafınızı kuşatan kalabalığın içinde ve sizin sağ omuzunuzdan takriben iki buçuk metre uzakta duruyordum. Hattâ o gün, kahverengi çizgili bir elbise giymiş olup, kırmızı üstüne koyu gri benekli bir kravat bağlamış idim. Hatırladınız mı beyim?..

Eminim ki yüksek zekânız ve keskin hafızanız, asla yanılmıyacağına eminim. Çünkü zâtıâlinizin zekâsı ve hafızanızın yanıldığını Türk tarihi kaydetmemiştir. Ecnebî tarihini de bendeniz pek iyi bilemem.

Muhterem beyefendi,

Size bu mektubu yazmamdaki sebebe gelince, çok asîl ve yüksek bir gaye mevcut olup içimden kaynamaktadır. O kadar asil ve o kadar yüksek bir gaye ki, bunu zâtıâlinize arzederken bile yüreğim, büyük heyecanlarla tepetaklak oluyor.

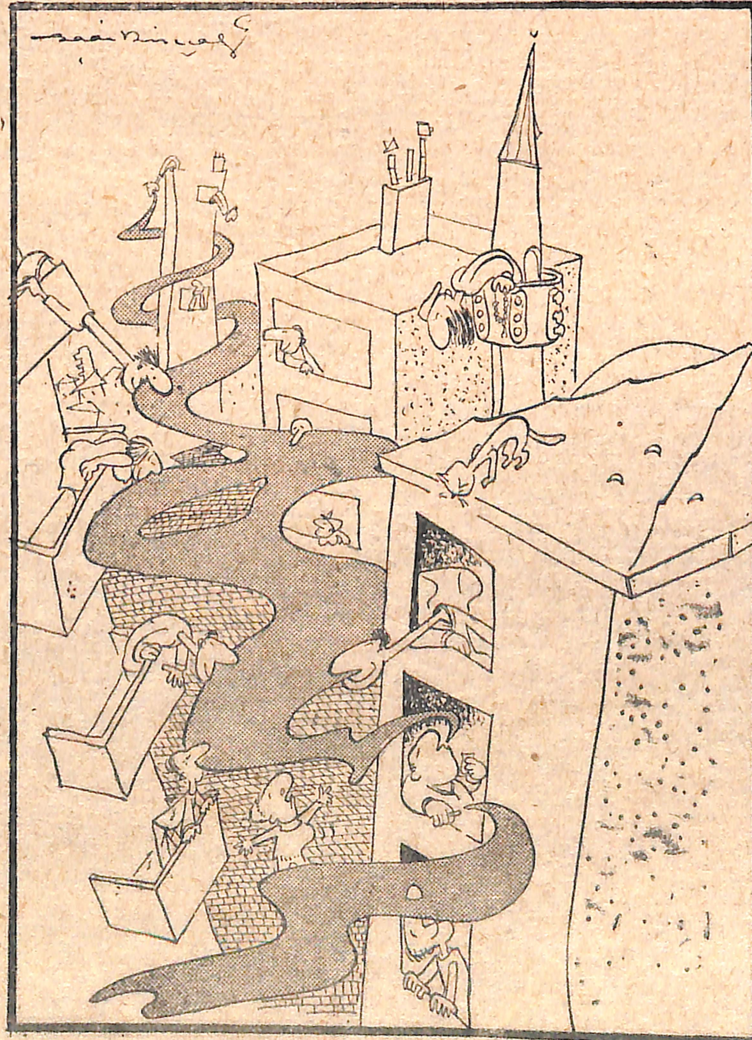
Bahsedeceğim mesele, basının bizlere karşı takındığı tavra ait bir mesele olup, bu gün memleketimiz büyük kalkınma hamlelerinin sancısını çekiyor ve yakında doğuracaktır. Basın, bir parça çenesini tutacak olsa, bu doğumun daha iyi olacağına şüphe edemem. Ama basın, memleketten ziyade kendisini düşündüğünden, bir sağa, bir sola pala sallıyarak, önüne gelen herkesi müteessir ederek çalışıyor. Siz büyüğümü de tabiî oldukça hırpalıyor ve sinirlendirmektedir. Bereket versin iktidarımız, böyle bir basına karşı tekzip icadını icad etmekle, onların canlarına da ot tıkanmış bulunmaktadır. Gazeteciler, şimdi en çok tekzipten çekinip, esasen partimiz evvelce bütün teşkilâtına bir tamim yapmıştı. «Basında gördüğünüz her şeyi, ister iğri, ister doğru olsun, mutlaka tekzip ediniz» demiş olup, biz de zaten öyle yapıyoruz. Bendeniz bu işi çok iyi yapmaktayım. Gazetelerde bazı işlerin tekzibini gördüğüm vakit, iyi tekzip olmadığını görerek çok candan üzülmekteyim. Kendi doğuşumun istidadına bakılacak olursa işbu tekzipleri büyük bir samimiyetle başaracağıma kanaat meydana gelebilir ki, ben de bu noktadan hiç şüphe etmiyorum. Onun için gazetelerde çıkan haberlere karşı münasip göreceğiniz bir ücretle beni tekzip müdürü tâyin ettiğiniz takdirde, hem partimizin ruhî durumu düzelerek ve en içtimaî zorlamalara karşı binbir dereden su getirdiğimi ve bu işde çok muvaffak olduğumu, Topkapı'da 37 numarada icrayı ticaret yapan çimento bayii Hakkı Usta'dan sual ederek, ondan sonra tayinimi yapmanızı temenni ederim. Nasıl bir tekzip kurdu olduğumu zâtıâlinize isbat etmek, benim için pek basit olup berveçhi âtî misali yüksek nazarlarınıza iftiharla arzedebilirim.

Bir gazetede, ekmeklerin içinden çivi çıkmış olup, çivi ile ekmeğin resmi de basılmıştır. Bu takdirde, halk efkârı umumiyesinin düşüncesini, Belediyenin hakkında fena düşünmemesi için, şöyle bir tekzip yollıyabilirim:

«Kışkırtıcı gazetenizin birinci sahifesinin üçüncü ve dördüncü sütunlarında çıkan ve ekmekten çıkan çiviye ait haber ve resim üzerinde hassasiyetle durularak, durum incelenerek tesbit edildiğine göre, aşağıdaki tekzibimizin, ayni sahife ve ayni sütunda neşrini siz kabul etmeseniz bile Müddeiumumî beyin emriyle çatır çatır neşretmiye mecbur olup, bir daha da böyle uydurma ve halkın telâş ve heyecanını mucib olacak haberleri yazarak, Belediyemizi müşkül duruma sokmamanızı, Basın Kanununun muayyen maddesi mucibince rica ederiz.

Gazetenizde görülen resim çok üzücü olup, sizin yaptığınız bu hareket, ekmek içine çivi koymakla, ekmek işine çivi koymak arasında hiç bir fark bulunmayıp, maksadı mahsusla yapılmış olduğuna şüphe yoktur. Çünkü resimde görülen çivi hiç paslanmamış olup, adetâ fabrikadan çıkmış gibi pırıl pırıldır. Parlak bir çivinin fırında bulunmasının sebebi, ne münasebet bulunsun?...

Fırınlardaki çivilerin kâffesi paslı olup, ancak duvardan düşebilir ki, bu çivilere genel olarak, hamurkârların peşkirleri, iç çamaşırları ve çorapları asılır. Bunlar da daima terli ve ıslak olduğu için, çivileri paslandırır. Halbuki sizin gazetenizde çıkan çivi çok parlak olup, adeta kalkınma ümitlerimiz kadar parlaktır. Hali keyfiyet böyle olunca, ekmeğin yanına koyduğunuz çivi ancak kendi çiviniz olması yüzde yüzdür. Ekmek denilen nimete çivi koymak, millî birliğe hançer koymakla müsavidir. Basın hürriyetini kötüye kullanarak bir taraftan nimetlerimize, bir taraftan velinimelerimize çivi koymanın ne demek olduğunu, sizlere pek yakında öğreteceğiiiz. Bu tekzibimizin ayni sütunda, aynı punto ile yayınlamıya metazori mecbursunuz ..»

Sigaramın dumanı!..

Çok sayın beyim!..

İşin aslına bakacak olursanız, ekmeğin içinde, hakikaen koskoca bir çivi çıkmıştır. Ama, çivi çıktığını biz resmen kabul edecek olsak, gazeteciler büsbütün şımarırlar. Bu sefer, ekmeğin içinden merdiven çıktı diye yazarlar. Onun için bu adamlara katiyen yüz vermemek lâzım.

Şimdi zâtıâlinize başka bir tekzip örneği daha takdim edeyim:

«Yalan haberler yapmakla şöhret kazanan gazetenizin dünkü sayısında, partimizin sayın müfettişi Lütfullah Martinci'nin İzmire geldiği zaman ne derece büyük bir coşkunlukla karşılandığını inkâr etmek için ne yalanlar uydurulduğunu gördüğümüz cihetle, sizin verdiğiniz haberin uydurmalığını isbat etmek sebebiyle, aşağıdaki tekzip yazımızı koymanızı isteriz:

1 — Sayın müfettişimiz Martinci, İzmir'e gelişlerinde, sizin dediğiniz gibi 17 kişi tarafından değil, takriben 146,738 kişi tarafından coşkun tezahüratla karşılanmıştır. Sizin haberinizde, 146,721 kişilik hilâfı hakikat mevcut olup, ne diye yalan yazmaktan zevk duyarsınız?

Çünkü müfettişimizi karşılamıya gelenleri İzmir'deki Konak mevkii ve Kordon sahili istiab edememiş ve karşılayıcılardan bir kısmı mavnalara, va-

Göz ucu ile Paris

BİR HEYKEL

BİR cumartesi, ikindi üstü Boulonge ormanına gittik. Sakın orman sözünü demokrasi baltalığı anlamına almayınız: Bois de Boulonge, Tanrı yapısı değil, kul yapısıdır. Hiçbir el, tek ağaca, tek çiçeğe, tek yaprağa dokunamaz. Yüz ölçüsü... Durun, rakamla değil, harflerle söyliyeyim: Sekiz milyon yedi yüz yirmi bin metre kare!... Fransızlar bu ormana Paris'in ciğeri diyorlar. Orada nefes aldıkları için!

Bakıyorsunuz, acı yeşille tatlı kırmızının karıştığı keçi yolları, ağaçlar arasında kıvrılıyor. Bakıyorsunuz, taze bir bahar güneşi altında uzanan geniş, ışıklı yollar... Sonra, gürbüz ağaçların gölgesiyle neftileşmiş büyük bir göl... Onun da yüz ölçüsünü söyliyeyim: Yüz on bin metre kare!... İçinde, boyunlarının beyaz sorgusu bükülmüş kuğular ve zarif sandallar yüzüyor... Ötede, spor alanları, çiçek bahçeleri, küçük kır kahveleri, büyük gazinolar... Sonra, Longchamps Hipodromu. Burada, büyük Paris mükâfatı için yarışan dünyanın en cins atlarını ve zarif tribünlerde dünyanın en güzel, en şık kadınları, en meşhur, en zengin erkeklerini görürsünüz.

Boulonge ormanında yalnız at yarışları yapılmaz. Gül ve çiçek meraklılarının mükâfatları da burada dağıtılır. Kadife koncalar dökmüş yüzlerce fidan altında onları yetiştirenlerin isimlerini okursunuz.

Dönüşte, bir yağmur bulutunun şakasından üstü cam saçaklı bir pasta evine kaçtık. Baharın bu muzipliği ormanı genç kahkahalarla doldurdu. Saçları dağılmış, pembe burunlarından yağmur damlayan Parisli kızlar, büyük ağaçların şemsiyeleri altında toplandılar.

Biraz sonra, ıslak yapraklar üstünde güneş tekrar pırıldadı. Başka bir yoldan arabamıza dönüyorduk. Önümüze çepçevre bir düzlük çıktı: Çiçeklerle kuşatılmış, büyük yapraklı dallar arasında, ormanın yeşilliğine dalmış bir ihtiyar heykel dinleniyordu burada. Yaklaştım, altında adı ve doğum, ölüm yılları yazılıyd:

J. C. N. Forestier
1861 - 1930

Kimmiş bu heykeli dikilen kahraman, biliyor musunuz?... Bir kumandan, bir şair, bir bilgin mi ... Değil!...

J. C. N. Forestier, bu ormana emek vermiş bir bahçıvandır! Fransa'nın niçin büyük olduğunu o gün daha iyi anladım.

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ!

purlara geçmiş ,bir kısmı damlara, minarelere çıkmış, bir kısmı da denize girerek suyun içinden el sallamıştır. Yalnız denizden el sallıyanların yekûnu 61.684 kişi olup, bunların su içindeki çırpınışları yüzünden 158.304 adet çipra balığı karaya vurmuş ve o gün İzmir piyasasında Çipra fiyatları 30 kuruşa kadar düşmüştür. İzmir'e bir defa gelişiyle balık piyasasını bile değiştiren müfettişimiz, Sayın Martinci'ye İzmir şehri minnettardır.

Çünkü şehre ayak basar basmaz, iktisadî durumumuz, sihirli bir şekilde istikamet değiştirmekte olup, fevkalâde iyi gitmektedir.

2 — Tahrikçi gazeteniz, müfettişimiz Martinci'nin İzmir'e geldiği gün yağmur serpelediğini, bu yüzden kalabalık olmadığını yazmakla yalan yazmıştır. Çünkü o gün yağmur yağmamış ve bilâkis müfettişimiz şerefine, dünyanın en tatlı meltem rüzgârı esmiştir. Hattâ değerli müfettişimiz İzmir'e geldi diye, güneş bile bir saat geç batmış, ve o geceye mahsus olmak üzere hususî bir ay mehtabı doğmuştur.

Sizin haberiniz, baştanbaşa yalan ve uydurma olup, hakikati aksettiren işbu tekzibi neşretmenizi isterim.»

Sayın büyüğüm,

Daha bunlara benzer bir çok tekzipler yazabilirim. Te'vil, inkâr ve zırva konusunda benimle başedecek bir adam daha çıkarsa, ben bıyıklarımı, saçlarımı, hâsılı vücudümda ne kadar tüy varsa hepsini kazırım.

Baki hürmetle ellerinizden öper ve tekzip müdürü olarak tâyinime emir buyurmanızı dilerim, velînimetim efendim...

Taksim meydanındaki karşılamada sağ omuzunuzdan iki buçuk metre geride duran kulunuz
Murat CANACANKATAN

Adnan VELİ

Şehrin temiz tutulmasına çalışılacak. (Gazeteler)

*

ACABA NEREDEN?

Anne, akşam üstü baba eve gelince şikâyet etti:

— Bizim oğlanın çok terbiyesi bozuldu...

Ve söylediği sözleri, savurduğu küfürleri saydı.

Baba hayretler içinde kalmıştı:

— Allah Allah, dedi, nereden öğreniyor bunları?... Daha küçük, mektebe gitmiyor, maça gitmiyor, mitinglere gitmiyor...

— Sonra durdu, düşündü, birden telâşla sordu:

— Radyo dinliyor mu acaba?...

Komedideki Facia!

KARI koca, felekten bir gece çalmak için kalkıp tiyatroya gitmişlerdi. İsmail yakışıklı çocuktu. Karısı da güzeldi ama.. aması var. Bir güzel kadın için en büyük kusur olan kıskançlık Münife'yi az çok çirkinleştiriyordu...

Neyse, maksat neşelenmek değil mi ya? Tanrının günü vitrinlerin karşısında sinirleri bozulan kadınla kocası, tatlı bir komedi seyredip gecelerini hoşça geçirmeğe niyetlendiler...

Talihleri vardı. Yerleri hemen hemen en ön sıradaydı.

Oyun, bir Fransız komedisi olduğu için, esası kocasını aldatan kadınla karısını aldatan kocadan ibaret karışık bir olaydı. Baş kadın artist de sayılı güzellerdendi. Perde açılıp oyun başladıktan sonra, birdenbire Münife irkildi. Kadın, yani sahnedeki kadın, kocasına:

— Bu zamanda karısını aldatmayan koca olur mu? diyordu. Biliyorum, beni o şırfıntıyla aldatıyorsun. Bâri açıkça söyle de ona göre tedbir alayım, yahut bana da bir yakışıklı delikanlı tavsiye et...

Münife hemen kocasının kulağına eğildi:

— Duydun ya, dedi, her erkek karısını aldatıyormuş. Sen beni kiminle aldatıyorsun? doğru söyle... Nasıl olsa öğreneceğim...

İsmail sesini çıkarmadı. Çünkü niyeti, komediyi seyretmekti Buraya o iş için gelmiş, o maksatla para verip bilet almıştı.

Az sonra, sahnedeki aktör, yani koca, karısına dedi ki:

— Sen, sahiden beyinsiz bir kadınsın. Hayalinde kurduğun şeyleri gerçek zannediyorsun. Ben seni aldatacak olsaydım, uzağa gitmeğe lüzum bile görmez, ilk karşıma çıkacak, elimi uzatsam dokunacağım kadını kollarımın arasına alırdım...

Bu sefer İsmail, karısının kulağına eğildi:

— Tabii sen beyinli bir kadınsın. Ama adamın dediği doğru. Seni aldatmağa niyetim olsa bundan kolay bir şey olmazdı. Bereket böyle bir arzum yok!

Münife, hemen İsmail'in öbür tarafında oturan hârikulâde nefis kadını, hafifçe yerinden eğilerek süzdü. Kadının da öyle dökme gibi bacakları vardı ki... Aksilik olacak, kadının dökme gibi bacakları İsmail'in pantalonuna sürünüyor, âdeta pantalonun paçasını zaif bir meyille **okşuyordu. Münife, yerinde doğruluyormuş gibi yaparak, İsmail'in gayet berbat bir nasırı olduğunu bildiği sağ ayağına şiddetle bastı. Adamcağız sesini çıkarmadı ama, acısından gözleri yaşardı. O sırada sahnede geçen bir nükteye millet kasıkları çatlarcasına güldüğünden İsmail'ı de gülmekten gözleri yaşardı zannettiler. Komedi sahnede devam ediyordu. Kadın, bu sefer, kocasının müşterilerinden genç ve yakışıklı bir oğlanı âyartmağa uğraşıyordu. Münife büyük bir hazla gerindi. Kendini topladı ve İsmail'e:**

— Bu âşık rolünü yapan aktör, senin şirketteki memurlarından Hüsnü'ye ne kadar benziyor, değil mi? diye sordu.

— Yani ne demek istiyorsun? Hüsnü'yü gözüne mi kestirdin? O, evlidir, evli!

İsmail'deki bu soğuk kanlılık Münife'yi deliye döndürdü. Sahnedeki koca, içeri gelmiş olan bir arkadaşına dert yanıyordu:

— Ettiklerimin cezasını çekiyorum birader... Vaktiyle karımı öylesine aldatmışım ki, şimdi o bana ayni şeyi yapmağa başlayınca şikâyete sebep göremiyorum...

— Münife hemen zaferli bir gülümseyişle kocasına eğildi:

— Görüyorsun işte, dedi, şayet seni aldatırsam ağız açmağa hakkın yok...

— Evet, ama seni aldatsaydım doğru olurdu söylediklerin...

— Aldatmadığımı nasıl isbat edersin?

— Ya sen aldattığımı nasıl isbat edersin?

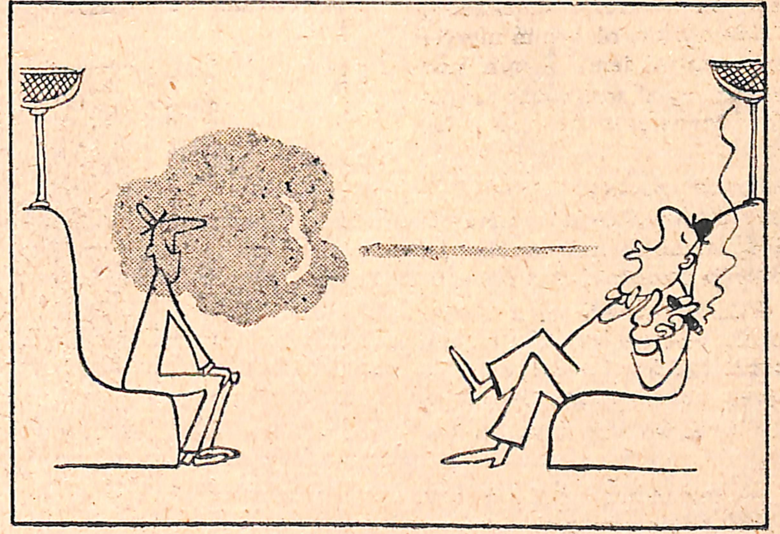
— Ayol isbatı meydanda... Görmedin mi? Daha demin sahnedeki adam söyledi ya, karısını aldatmayan koca var mı yer yüzünde?

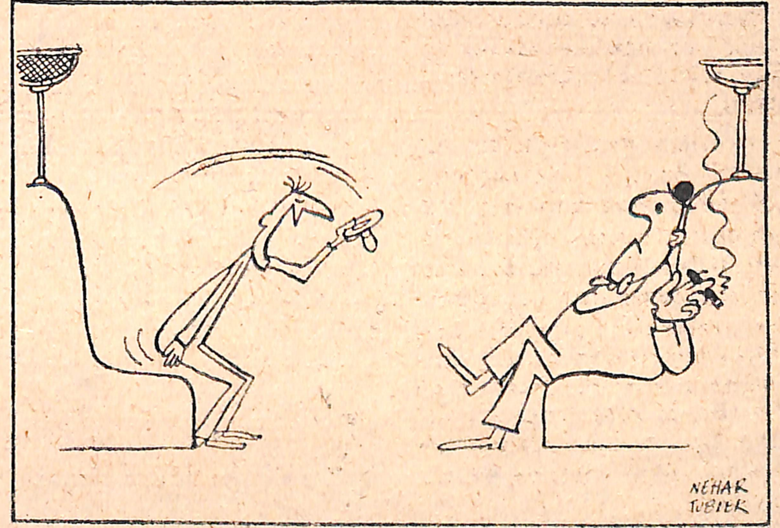
İsmail sustu. Onun yerine sahnedeki kocanın arkadaşı cevap veriyordu:

— Azizim diyordu aktör, şayet bir kadın fiilini bozmağa niyetlenmişse bunu durdurmana imkân yoktur. Dehşet verici bir hal, ama, kurtla kuzu hikâyesini bilirsin elbet...

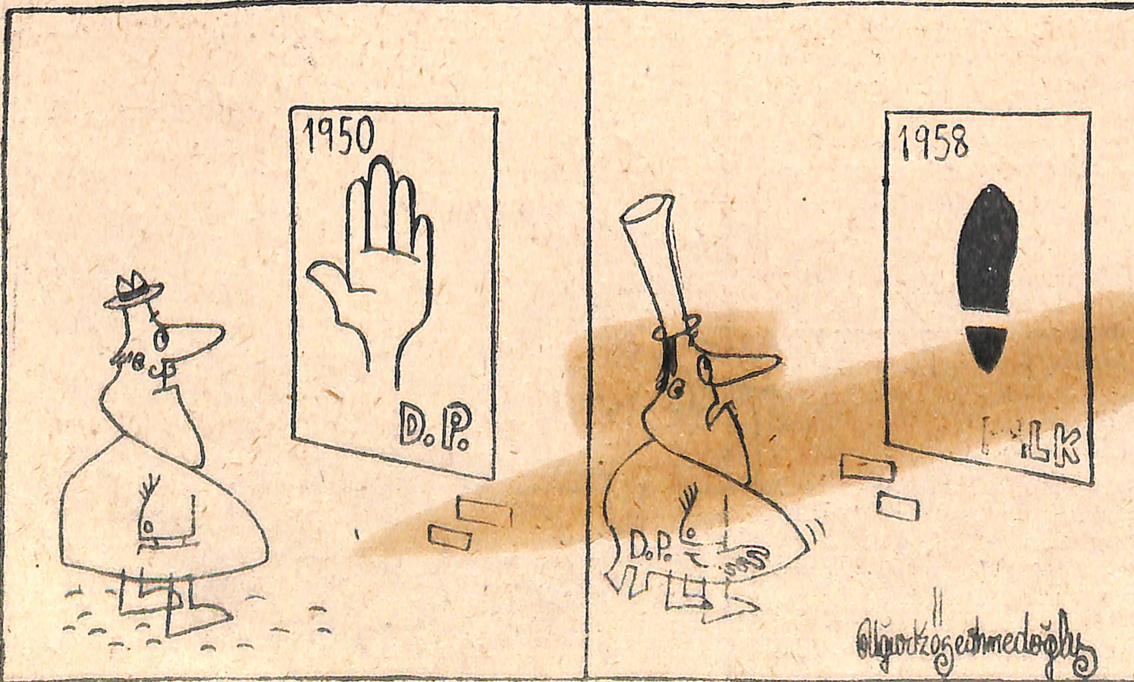
— Bilmem, dedi. Nedir o?

— Kurt, kuzuyu yemeğe kat'iyyen karar vermiş. Suyumu bulandırma, demiş. Kuzucuk ne yapsın? Ben suyun akıp geldiği değil, gittiği taraftayım, senin

— Teşekkür ederim bayım!

YAZISIZ

suyunu bulandıramam ki diyecek olmuş Kurt dinlememiş. Nerde olursan ol, benim niyetim seni yemek demiş. Senin karının da niyeti seni aldatmak. Bari müsaade et de benimle aldatsın...

Sahnedeki aktör daha sözlerini tamamlamadan, İsmail elinde olmadan hafif hafif melemeğe başladı.

Münife hayretle kocasına baktı. O, mazlum bir kuzu gibi, kendi kendine boyuna meleyordu. Tam o sırada, arkalarından zarif bir erkek sesi duyuldu:

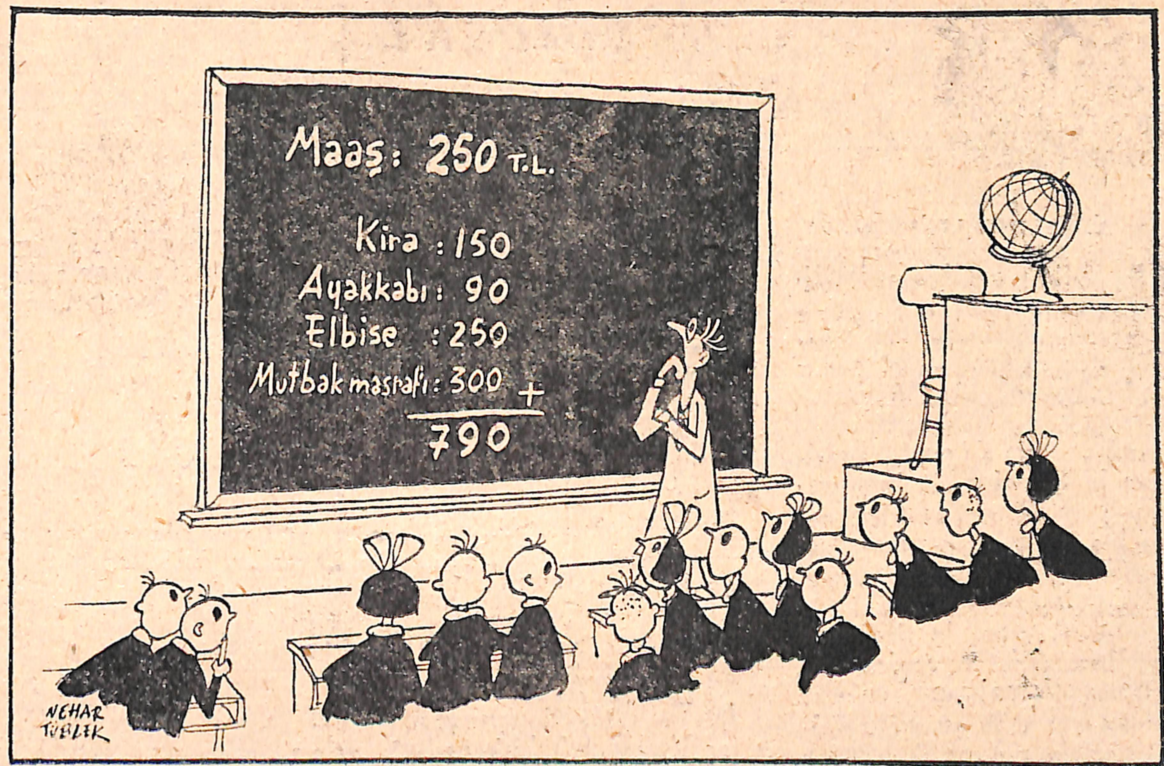
— Beyefendi, bir mahzur yoksa emrinizdeyim!..

Daha karı koca neye uğradıklarını anlamadan, sahnedeki koca, sahnedeki arkadaşa cevap verdi:

— Vallahi sevgili dostum, sen benim mektep arkadaşımsın. Çok eski hukukumuz var. Karım beni mutlaka aldatmağa niyetlenmişse bunu yapar. Ama, sen onu tanımazsın. Bu sebepten, yabancıya gitmesin diye tâlip olmana şaşmadım. Ama ben seni severim kardeşçağızım. Başını nâra yakmak istemem. Ben bir kere yandım, bâri kendi elimle seni de yakmıyayım...

Bu sözleri duyan Münife, şırakkadak düşüp bayıldı. Kocası söylüyor zannetmişti!..

— Hikâyeci —

Bazı öğretmenler aklî muayeneden geçirilmek için hastahaneye gönderilecek. (Gazeteler)
AKBABA'NIN NOTU: 250 liraya elbise satan mağazanın adresi Nehar Tüblek'ten rica olunur.

DÜNYANIN EN ZEKİ İNSANLARI!

Bir Amerikalı, bir Çinliye sordu:

— Dünyanın en zekî insanları kimlerdir?.

Çinli, bira zdüşündükten sonra karşılık verdi:

— Çinliler!...

— Neden?.

Çinli, izah etti:

— Kâğıdı icat ettikleri halde, gazete çıkarmadılar. Barutu onlar icat ettiler fakat top yapmadılar, pusulayı icat ettiler lâkin Amerika'yı keşfetmediler!...

ARADAKİ FARK!

Yolda bir karı koca kavga ediyorlardı. Bunları gören bütün kadınlar:

— Zavallı adamcağız!

Dediler. Bazı erkekler de birbirlerine:

— Zavallı kadıncağız!

Diye fısıldadılar.

#

YAZISIZ!

TARİHİ MALUMAT

Ulunay, misafir gittiği ev sahibinin oğluna sordu:

— Tarihe merakın var mı evlâdım?

— Evet amcacığım.

— Peki Napolyonun hayatını anlat bakalım.

— Napolyon bir generaldi, bir çok kadınları sevmişti, bu yüzden bir adaya nef ettiler, orada kadın yoktu, kalb hastalığından öldü.

— Maşallah bu malûmatı nereden öğrendin evlât?

— Filmine gittim amcacığım..

#

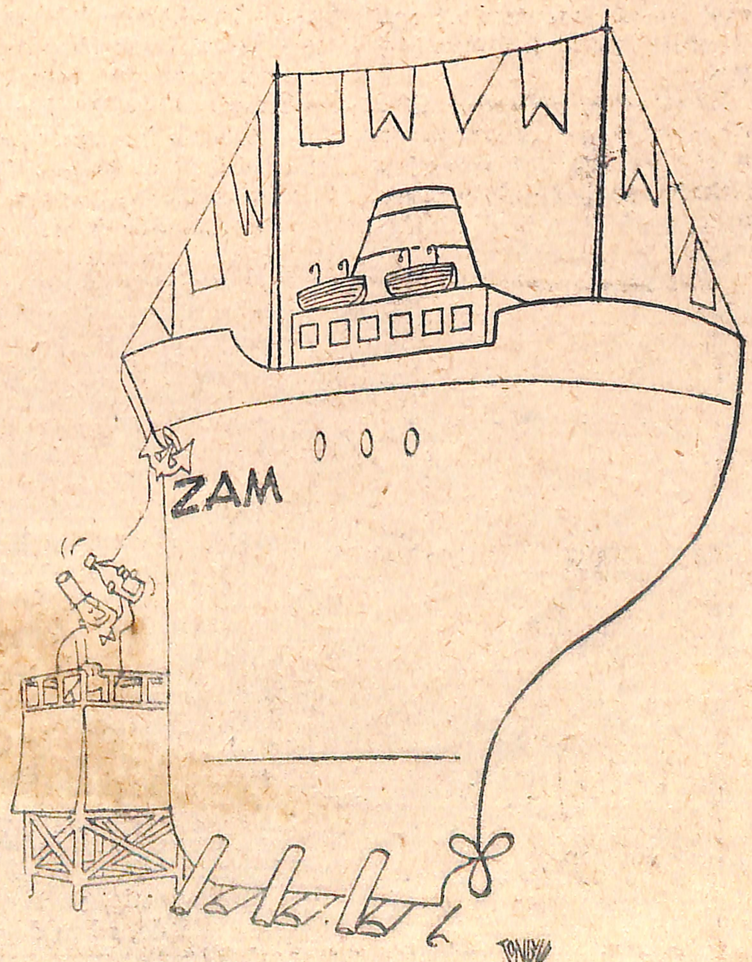
FEDAKARLIK!

Genç adam, otobüs durağı kuyruğunda güzel bir kıza rastgelmişti. Onu takip etti. Kız bir müessesede çalışıyordu. Günlerce peşinde koştu. Nihayet bir yolunu bulup ona aşkını ilân etti ve:

— Sizin için her fedakârlığa katlanmağa hazırım, ne emrederseniz yapacağım, diye ilâve etti.

Genç kız:

— Peki, dedi. O halde nişanlım boksör filâna gidiniz. Ona, beni sevdiğinizi ve benimle evlenmek istediğinizi söyleyiniz...

Tekel maddelerine yüzde yüz zam yapıldı. (Gazeteler)

ESKİ ALAYLAR YENİ OLAYLAR

İMANIM ALİ!

HOCA camide vâzediyormuş:

— İçki haramdır..... Dünyada içilen rakılar, şaraplar, yarın ahirette burnunuzdan fitil fitil gelecek!.. Ammaaa, bu dünyada nefsinize hâkim olur da içmezseniz, öbür dünyada, Hazret-i Alii, Kevser havuzundan kendi eliyle sizlere ikram edecektir!..

Cemaat arasında bulunan bir Bektasi babası, dayanamayıp seslenmiş:

— İmanım Ali, kendin doldur, kendin iç!..

Ne dersiniz? Acaba bugünün akşamcıları da, içkilere yapılan yeni zamlar karşısında Baba erenler gibi, Tekel Bakanına:

— İmanım Hüsmen, kendin doldur, kendin iç!

Diye bağırıyorlar mı acaba?

※

İKİ LAKIRDI!

NASREDDİN Hocaya karısı sormuş:

— Kuzum efendi, bizim bitişik komşu bakkal Ali efendi ne iş yapar?

Hoca, gülerek cevap vermiş:

— Bakkal dedin ya hanım!

Biraz bozulan kadın, kekelemiş:

— Şey... adı nedir diyecektim...

Hoca öfkelenmiş:

— Ali efendi dedin ya hanım!

Kadın büsbütün şaşırmış:

— Canım, yanlış söyledim... Şey... nerede oturur diyecektim..

Hoca, büsbütün terslemiş:

— Bitişik komşu dedin ya hanım!..

Söyliyecek söz bulamıyan kadın, bu sefer sızlanmıya başlamış.

— Aman efendiiii.... Seninle de iki çift lâkırdı edilmez ki!..

Dikkat ediyor musunuz? Sayın iktidarla sayın muhalefet arasındaki tartışmalar da tıpkı Hoca ile karısının konuşmasına döndü. Biri:

— Görülmemiş kalkınma!

Dedikçe öbürü soruyor:

— Ya bu pahalılık nedir?

Biri:

— Görülmemiş imar!

Dedikçe, öbürü homurdanıyor:

— Ya bu pahalılık nedir?

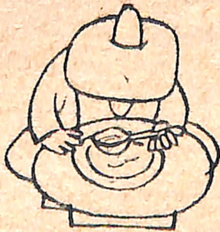
Ve bu karşılıklı çatışma biraz daha devam ettikten sonra, bay iktidar öfkeyle konuşmayı bırakıp gidiyor:

— Aman Paşaaam.... Seninle de iki çift lâkırdı edilmez ki!

※

İSİM DEĞİŞTİRME!

HOCAYI iftara davet etmişler. Bütün kış, sabah akşam kurufasulye yemekten infilâk edecek hale gelen Hoca, sevinerek koşmuş.

İftar vakti sofraya oturmuşlar. Ortaya bir lenger konmuş. Tam minarede ezan başlayınca, Nasraddin Hoca besmeleyi çekip kaşığı daldırmış!

Allah, Allah!.. Bu ne?... Fasulyeye benzer bir şey... Yalnız daha tatsız, daha buruk, daha ufak taneli...

Dayanamayıp sormuş:

— Kuzum, bu nedir?

— Börülce!..

Hoca, kurnaz kurnaz başını sallıyarak:

— Ulan, demiş, yutmıyacağımı bildin de, adını değiştirdin değil mi?..

Ne dersiniz? Küfürlü, totatlı demokrasimiz karşısında bazı evvel zaman kabadayılarını hatırlamıyor, acaba isim mi değiştirdiler diye düşünmüyor musunuz?

※

DALKAVUK!

SADRIÂZAM, yanında dalkavuğu, bir yaz akşamı, üç çifteyle Kâğıthane deresinde gezerken, kayık, sığ sularda dibi kuma sürterek durunca, paşa hazretleri telâşla doğrulmuş:

— Galiba oturduk!

Dalkavuk bu, fırsatı kaçırır mı hiç? Hemen ayağa kalkarak Sadrıâzamı eteklemiş:

— Güle güle oturunuz paşam!..

Evet, dalkavuk budur işte: Bindiğiniz kayığı kuma değil, idare ettiğiniz gemiyi şapa oturtsanız, o yine sevinç içinde sizi etekler:

— Güle güle oturunuz!

※

HOCANIN EVİ!

EVDEN cenaze çıkmış. Yüreği yanan kadın, avaz âvaz bağırırmış:

— Ah kocacığıııım!.. Öyle bir yere gidiyorsun ki, yiyecek yok, içecek yok, yakacak yok!..

Nasraddin Hoca telâşla karısına seslenmiş:

— Hanım, çabuk kapıyı kilitle, cenazeyi bizim eve getiriyorlar galiba!..

Ne dersiniz, zamanımızda Nasraddin Hocanın evinden farklı memur evi, emekli evi var mı?

※

İNSAF EDİN!

YENİÇERİ zorbalarından biri, âdet edinmiş, hamama gider, yıkanır, paklanır, giyinirken:

— Hani benim mineli saatim?. Nerede benim gümüş kösteğim?..

Diye çıngar çıkarır, hamamcılara ödetirmiş...

Her hafta ayni oyundan bıkan hamamcılar, bir gün, herifin yalnız başına giydiği kavukla beline taktığı palayı bırakıp, şalvar, mintar, çepken, pabuç, nesi varsa saklamışlar...

Yeniçeri zorbası yine yıkanıp paklandıktan sonra çıkınca, bir de bakmış ki, bütün eşyasını çalmışlar!..

Hiç sesini çıkarmadan kavuğunu başına giymiş, palasını belindeki peştemala sokmuş, çıplak ayaklarında nalınlar tıkır tıkır kapıya kadar geldikten sonra, hamamcılara dönüp sormuş:

— İnsaf edin ağalar, ben buraya böyle mi geldim?..

Hani memleketi üç ayda bolluk ve ucuzluk cennetine çevireceklerini söyliyenlere, hele bu yeni zamlardan sonra eski C.H.P. liler:

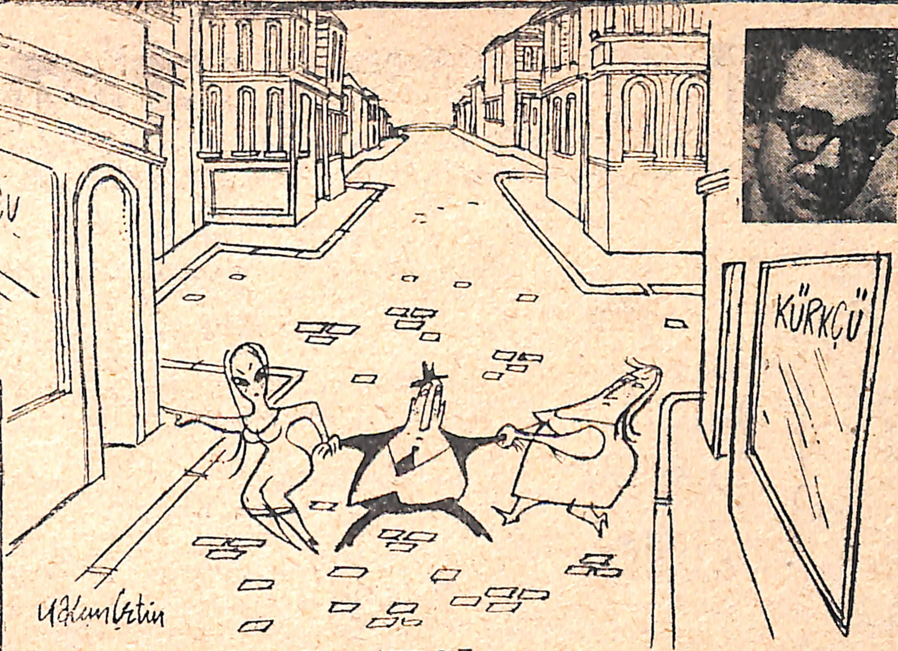
— İnsaf edin baylar, biz size memleketi böyle mi teslim ettik?

Diye sorsalar, ne cevap alır acaba ..

ÇİMDİK

1+1

NEHAR – YALÇIN ÇETİN
ZEKİ – ŞEREN – TONGUÇ

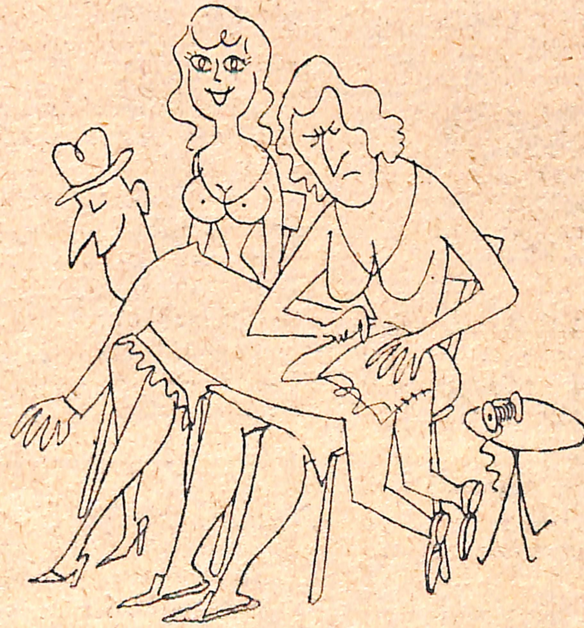
YAZISIZ

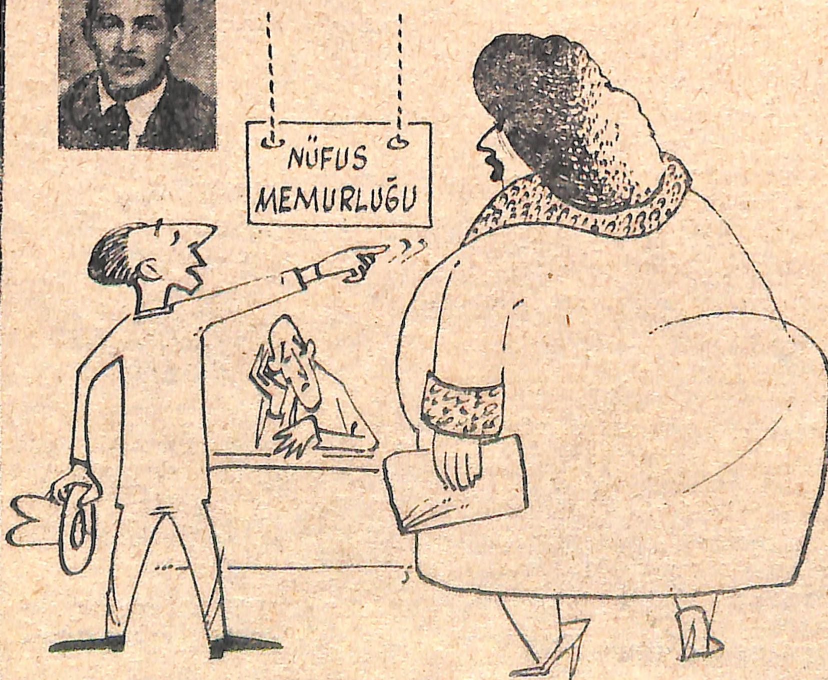
-BU GECE BANA GELECEK
-HAYIR, BANA GELECEK...

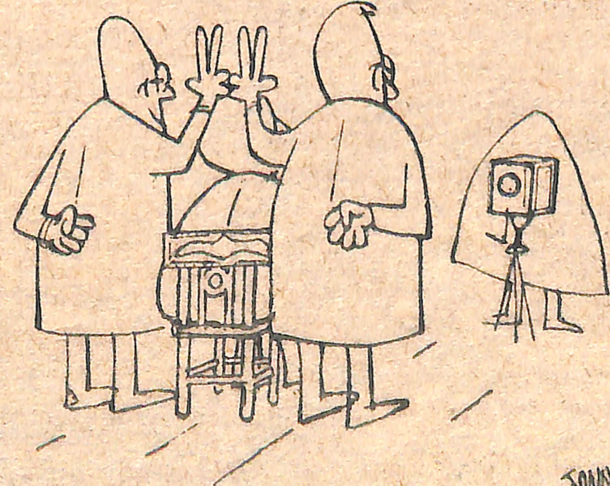
YAZISIZ

-BUNU BOZDURUP İKİ TANE
YAPMAK İSTİYORUM...!

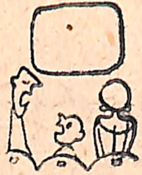

YAZISIZ

Bir milletvekili erkeklerin iki kadın alması için kanun teklif etti! — (Gazeteler)

Hangi Filmlere Gittiler?

Adalet futbolcuları (Yedinci günah).

★

Tarık Bilginle Happel (Beraber Ölelim).

★

Reral Madritliler (Günah Yolcuları).

★

Varol (Hayat Acıları).

★

Bisikletçilerimiz (Ölüm Koşusu).

★

Sadri (Kara Şövalyenin İntikamı).

★

Nazmi (Çıldırtan Dişi).

★

Turgay (Şehitler Kalesi).

★

B. Ali (Kamçı Devri).

★

Hadi Nasır (İtalya Hâtıraları).

★

Di Stefano (İnsan Yiyen Örümcek).

★

Adnan Akın (Canbazhane Kıralı).

★

Basri (Tatlı Belâ).

#

Bu sahifeyi hazırlayan
Muvakkar E. TALÛ

Şarkılar

Ne fena talihim var, kimi sevsem el alır (Vefa)

★

Nedir a sevdiğim söyle bu halin (Beşiktaş)

★

Gel müşterek ol sen dahi derdi mihenimle (Enver Kaya)

★

Sorulmasın bana ye'sim (Adalet)

★

Derdimi ummana döktüm (Yusuf Ziya Öniş)

★

Söyleyin güneşe doğmasın (Muslih Hoca)

★

Bilmem ki sefa, neşe bu ömrün neresinde (Profesyonel)

★

Sensiz geçen her gecenin sabahı olmıyacak (Müşterek bahis)

★

Penbelikle imtizaç etmiş tenin (Sadri)

★

Günler geçiyor gönlümün ezvakı tükendi (Yüzbinlik stad)

Hangi yemekleri severler

Feridun Kılıç: Lâpa
Eşref Şefik: Dolma.
Sadri: Çikolata.
Osman Kermen: Topatan
Sulhi Garan: Düdük makarnası
Nazif Oturgan: Çiroz.
Hakkı Gürüz: Semizotu.
Nevin Hassan: Su böreği.
Molnar: Tirit.
Hasan Ekin: Çilav
Zekeli: Papara.
Ali Siyavuş: Havuç.
Beykozlu İbrahim: Baş.
Orhan Vedat: Oturtma.
Ertuğrul Malkoç: Şekerkamışı.
Kemal Rıfat: Papaz yahnisi.
Enver Kaya: Çorba.
Bedri Gürsoy: Dişbuğday.
Hayati: İmambayıldı.
Lefter: Millet beğendi.
Rebii Erkal: Sarığıburma.
Kadri: Döner.
Gündüz: Kılıç.
Metin: Dilberdudağı.
Sami Özok: İncir.
Muzaffer Ertuğ: Beykoz paçası
Seracettin: Talaş kebabı.
Hakkı Bekensen: Havyar.
Ekerbiçer: Haşlama.
Ergun Öztuna: Mama.

NE DÜŞÜNÜRLER?

(Maçtan evvel)

Sporcu: Maçı, Gazeteci: Hangi tarafın kazanacağını, Antrenör: Galibiyeti. İdareci: Oyuncuları nasıl zaptedeceğini, Seyirci: Bilet teminini, Hakem: Paracıkların hayalini.

(Maçta)

Sporcu: Sevgilisini, Gazeteci: Maçın dedikodusunu, Antrenör: Ekmeğini, İdareci: Hasılatı, Seyirci: Güzel bir maç seyretmeyi, Hakem: Kapıdan nasıl çıkacağını.

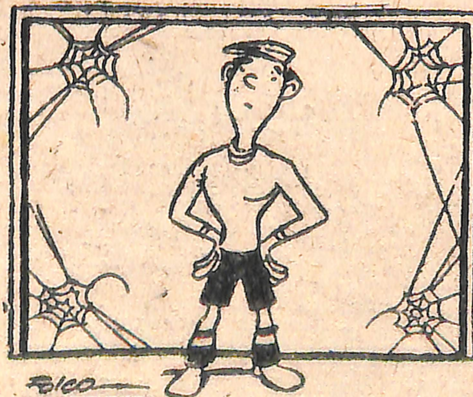
(Maçtan sonra)

Sporcu: Kaçan fırsatları, Gazeteci: Çatacağı futbolcuyu, Antrenör: Pasaport muamelesini, İdareci: Aspirin almayı, Seyirci: Ödediği duhuliyeyi, Hakem: Bir daha sefere tövbeyi.

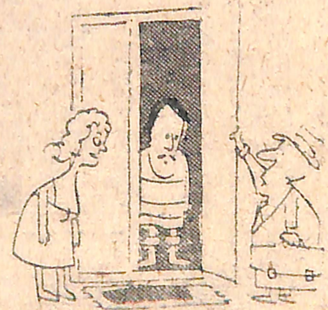
Kitaplar ve Meşhurlar

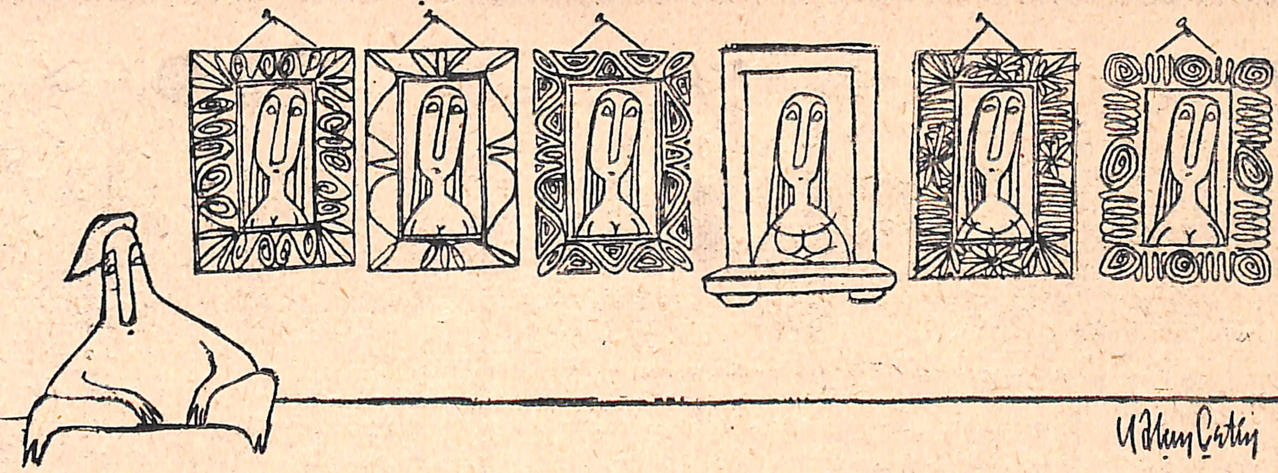
Mevut Hüküm: Muzaffer Ertuğ
Mızraklı İlmihal: Muslih Peykoğlu.
Fuzuli: Zekeli.
Babalar ve Çocukları: Beşiktaş.
Şişko: Muhterem Öksüzcü.
Niçin beni aldattın?: Seyfi Cenap.
Sönen Işık: Güneş.
Kanun Namına: Ekerbiçer.
Beş Hasta Var: Tarık Bilgin, Halûk San, Feyzi Şen, Orhan Vedat, Muzaffer Bozok.
Son Yıldız: Kaleci Özcan.
Ben Öldürdüm: Abdullah Ziya
Matbaada Akşam: Spor yazarları.
Dikenli Çit: Vefa Stadı.
Kahramanlar: Moda Yüzme Ekibi.
Taymis Kıyıları: Dick.
Garabi Efendi Avrupada: Muhtar Uygur.
Fermanlı Deli Hazretleri: (L) tribündekiler onu iyi tanır.
İstanbul Efendisi: Sait Selâhattin.
Demirbaş Şarl: Mustafa Ertan.
Cumbadan Rumbaya: Karagümrük.
Leylâ ile Mecnun: Fener müdafaası.
Bir Demette Beş Çiçek: Adalet forveti.
Ben Ve Ötesi: Enver Kaya.
Serap: Yüzbinlik Stad.

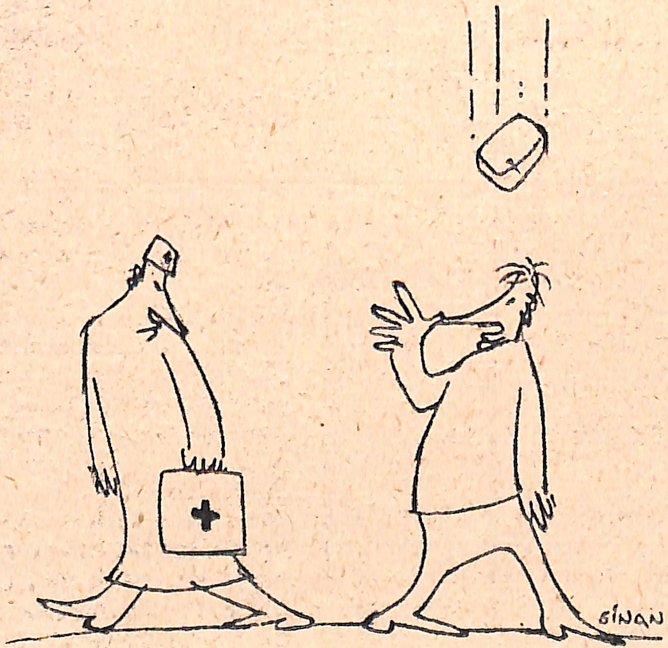

Şampiyon takımın kalecisi

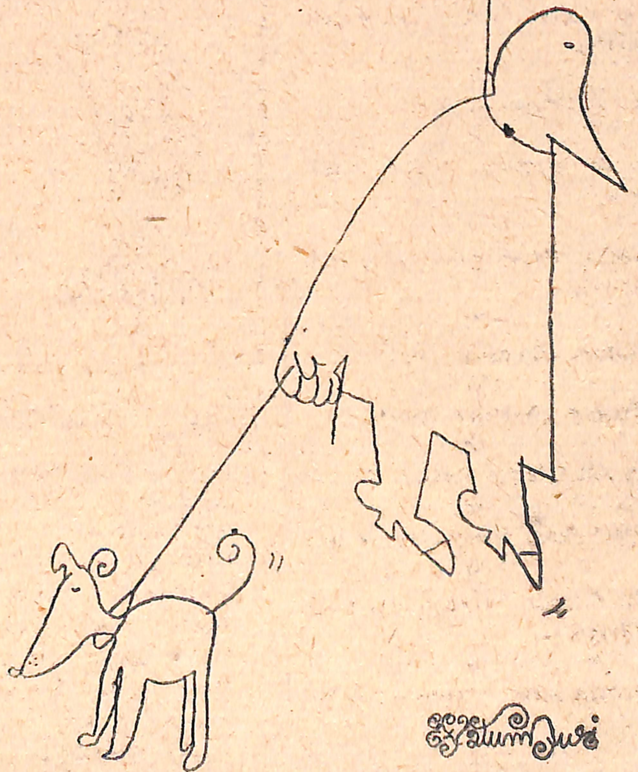

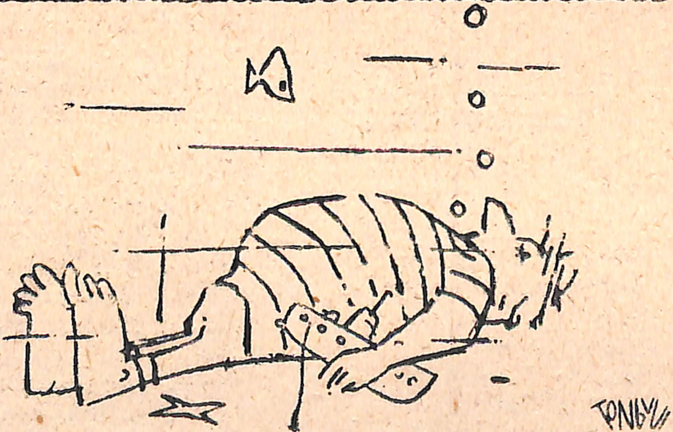
— Bak kocacığım, rakip kulübün en kıymetli oyuncusunu transfer ettim!..

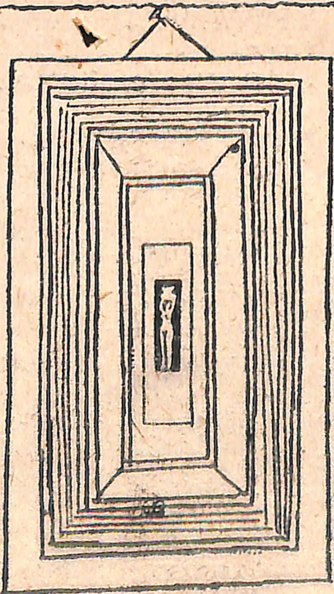

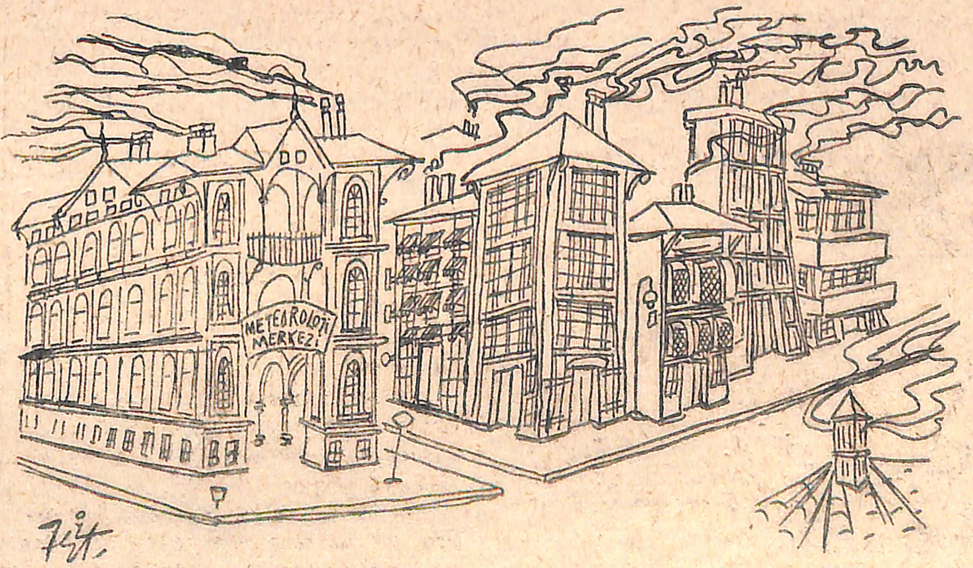

bize göre

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yardım!

Otomobil ile seyahat ediyordu. Tenha bir yolda âniden benzini bitiverdi. En yakın şehir kilometrelerce uzakta idi. Kara kara düşünürken büyük bir kamyonun gelmekte olduğunu gördü, derhal yola çıktı. Direksiyondaki adama benzininin bittiğini kendini şehre kadar çekip götürürse istediği parayı vereceğini söyledi. Anlaştılar; araba kamyona bağlandı. İki saat sonra şehre geldikleri zaman adam kamyon şoförüne istediği parayı verdi ve:

— Allah razı olsun, dedi. Ya size rastlamasam halim nice olurdu! Ha aklıma gelmişken sorayım, siz ne iş görüyorsunuz?

Adam kamyonu işaret ederek:

— İşte, dedi bu benzinleri kasabalara dağıtıyorum. Bir teneke de siz alın isterseniz...

(Amerikan)

Fasit daire

Bahçe duvarı üzerinden komşusuna seslendi:

— Hey John. Özür dilerim, benim güvercinler uçup senin bahçeye geçmiş tohumları yemiş...

— Ziyanı yok Harry! Bizim kedi onları yakalamış ve mideye indirmiş! Karım söyledi...

— Öyle mi! Doğrusu bu kadar olur. Beş dakika önce arabamla senin kedini çiğnemiştim ben de...

(İngiliz)

Medhiye!

Genç ressam; sergisini ziyaret eden meşhur bir münekkide, bakmakta olduğu resmi işaret ederek sordu:

— Nasıl buldunuz?

Münekkit dudak büktü:

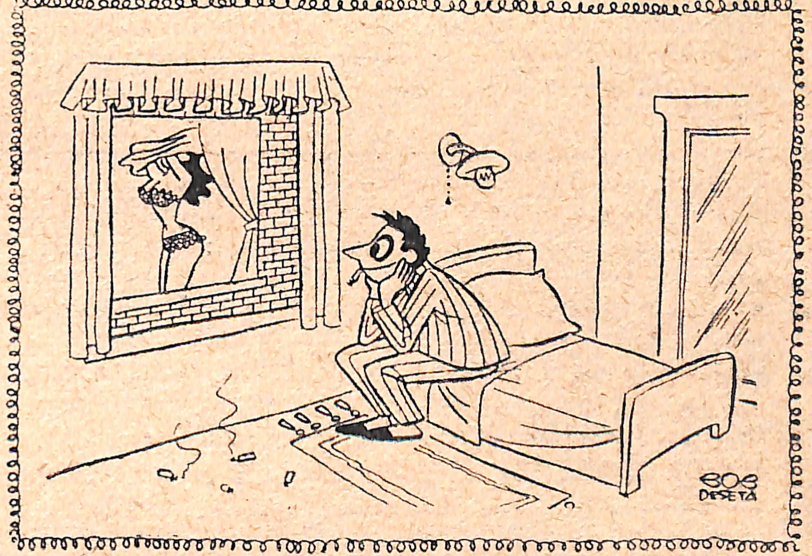
— Hıh! Daha fena olabilirdi!

— Ooo, dedi, ressam. Doğrusu bu sözünüz beni çok üzdü. Bu benim en güzel tablomdur, lûtfen lâfınızı geri alın!

Münekkit güldü:

— Tabiî, dedi. Bundan daha fena olamazdı.

(İtalyan)

— Bu uykusuzlukla halim ne olacak bilmem... (İtalyan)

Şapkaaa!

Yaşlıca ve artık kulakları ağır işitmeğe başlamış bir adamcağızdı. Lüks bir lokantada akşam yemeği yiyordu. Yemeğini bitirdi ve yerinden kalktı tam o sırada orkestra yeni bir parçaya başlamıştı.

Şapkasını giydi ve birden kulağı bidinde bir ses gürledi:

— Çıkarın o şapkayı başınızdan.

Yaşlı adamcağız boş bulundu:

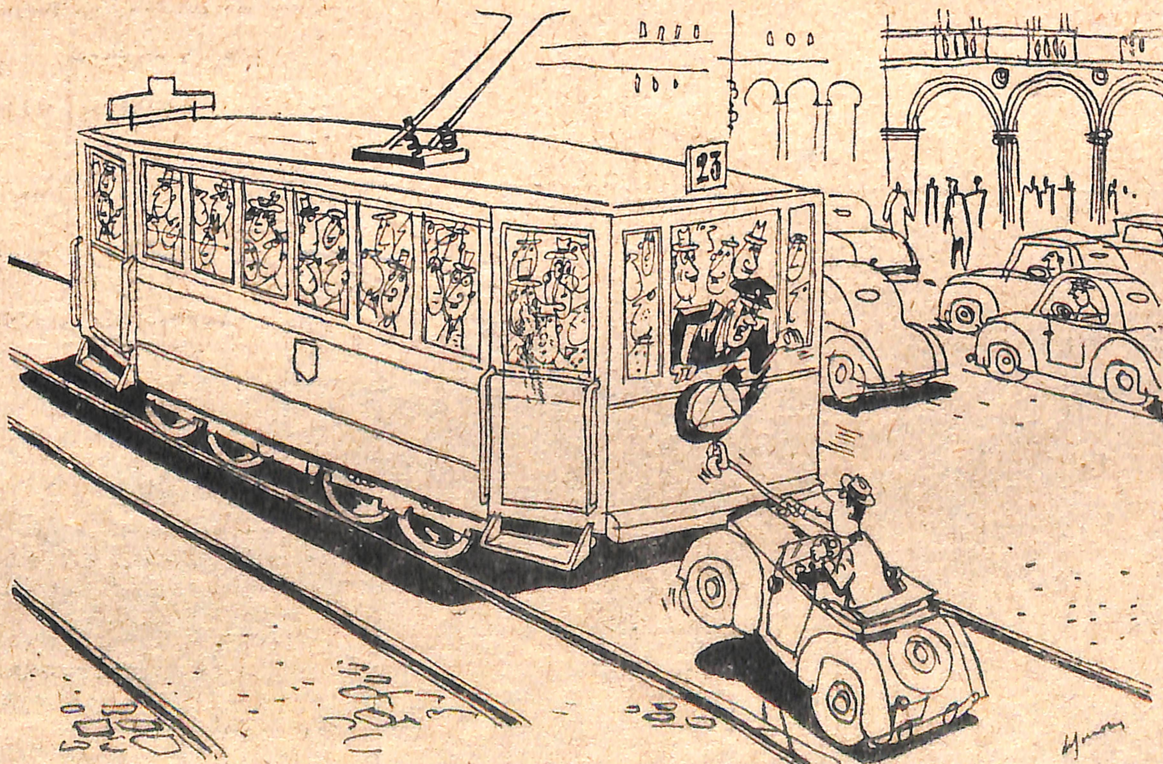
— Yoksa millî marşı mı çalmağa başladılar?

Öfkeli ses tekrar:

— Hayır! diye bağırdı. O benim şapkam!..

(Alman)

İtalyada benzin darlığı:

— Heeey anaforcubaşı! Tramvaya asılma!... (İtalyan)

Dişler!

Zengin bir leydi uzunca bir seyahate çıkmış ve New York'u bırakıp batıya Santa Fe'ye kadar gelmişti. Pazar yerini gezerken yaşlı bir Kızılderilinin boynunda bir dizi acaip görünüşlü dişlerden yapılmış bir gerdanlık gördü. Merakını yenemeyip sordu:

— Nedir bunlar?

Kızılderili:

— Bunlar, dedi. Bu civarın en büyük bir ayı cinsinin dişleridir...

Kadın gülümsedi:

— Anlıyorum! Bizde inci nasıl çok kıymetli bir şeyse sizde de galiba bu dişler aynı şekilde kıymetli bir meta...

Kızılderili:

— Pek öyle değil. Madam dedi. Zira bir midyeyi kim olsa açar!

(Kanada)

KOCAMAN LAFLAR

★ Birçok insanlar ufak dükkânlara benzerler, her şeyleri meydandadır.

★ Bazı insanların gelmeleri, bazılarının da gitmeleri bizi sevindirir!.

★ Riyakârlık, kolonya gibidir. Koklanır fakat yutulmaz..

★ Bedbaht şair: Bir gece sabaha kadar oturup sevgilisinin siyah saçları için uzun bir methiye yazan ve ertesi günü bunu kendisine takdim etmeğe gidince mâbudesinin saçlarının kızıla boyadığını gören şairdir.

★ Bir arkadaş istiyorsan bir köpek al, bir sevgili istiyorsan bir otomobil sahibi ol.

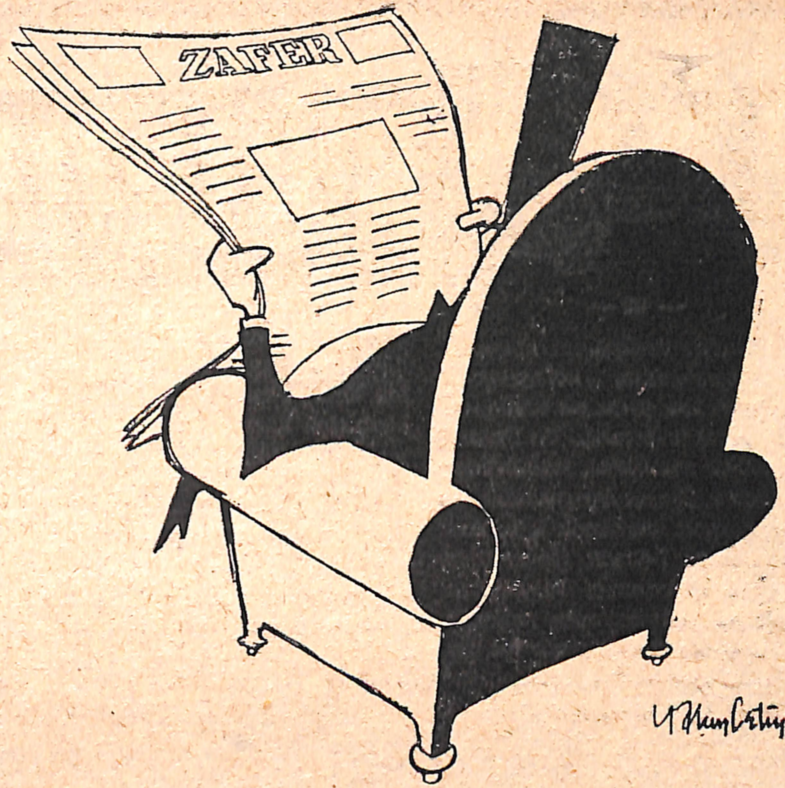
★ Şehirle köy arasındaki fark: Köyde yatağa yorgun ve bitkin bir halde girersiniz, neşeli uyanırsınız. Şehirde neşeli olarak yatarsınız yorgun ve bitkin bir halde yataktan kalkarsınız.

★ Sarhoş adam, şarap şişesine benzer, yalnız gövdesi var, başı yoktur.

★ Kitaplar iki çeşittir; kimsenin okumadığı kitaplar ve okunmaması gereken kitaplar..

★ Bir kadına sır tevdi etmek isterseniz, bunun bir sır olduğunu söylemeyiniz...

★ Birinci köpek bir şey için havlar, ikinci köpeğin havlaması birinciye uymak içindir.

Bir gazete pembe kâğıda basılıyor. (Gazeteler)

İLTİFATI

Ankara sosyetesinden bayan M. M., Ayten Oray Güzellik Enstitüsünden çıkarken Kastamonu mebusu ve gazeteci Zeki Cemal Baki Çelebioğlu'na rastgeldi. Bir kat daha güzelleşen ve gençleşen bayan M. M., sordu:

— Kaç yaşımda olduğumu tahmin edersiniz üstad?

O sırada, gözlerini saçlarından ayırmayan, Zeki Cemal Bey cevap verdi:

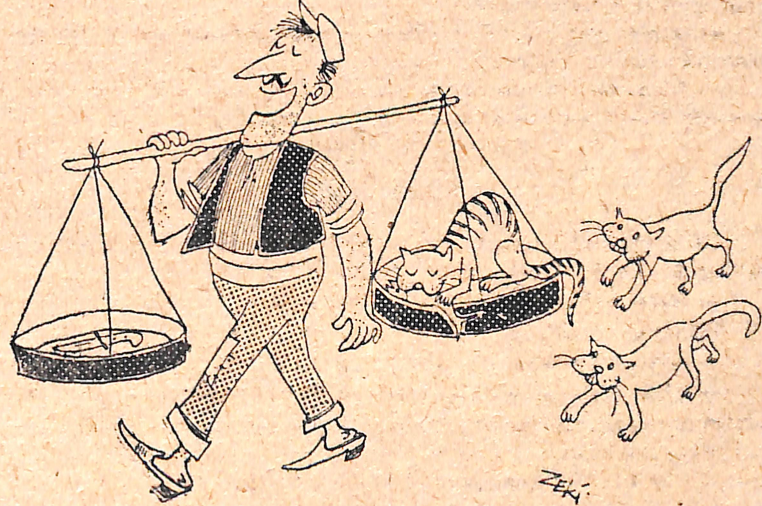
— Altın sarısı saçlarınızla on altı, inci gibi beyaz dişlerinizle on sekiz, tavrı hareketinizle yirmi yaşındakiler gibi görünüyorsunuz!

Bayan M.M. tatlı bir gülümseme ile:

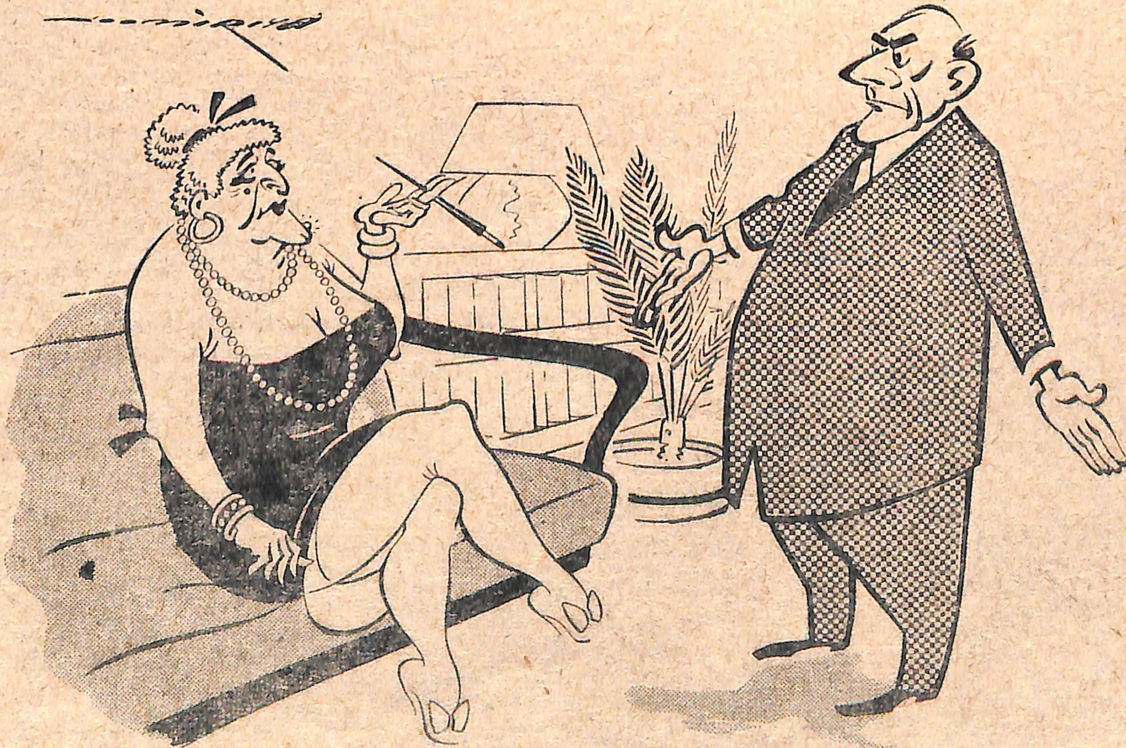
— İltifatınıza çok çok teşekkür ederim üstad, esas soruma cevap veriniz, kaç yaşındayım dersiniz?

Eski gazeteci ve karikatürist üstad:

— On altı, on sekiz daha otuz dört, yirmi daha elli dört.. Evet bence elli dört yaşındasınız hanımefendi. dedi.

— Haydi bir dostluk galdın!...

— Neden bana bu kadar boyanmak, bu kadar süslenmek yakışmazmış? Marlene Dietrich büyük anne değil mi?!...

Gençlik saikası!

Mahkûma cezaevinde sordular:

— Ne idi suçun?

Mahkûm, kısaca cevap verdi:

— Gençlik saikası...

Bunu dinleyenlerden biri dayanamadı:

— Kırk yaşındasın, hangi gençlikten bahsediyorsun?

Mahkûm, acı acı gülümsedi:

— Tecrübesiz avukatımı kastediyorum...

Tesir!

Film artistlerimizden birinin karısı kaçmıştı. Yolda çok samimî arkadaşlarından S... ye rastladı. Üzgün bir tavırla:

— Hâdiseye çok canım sıkıldı dedi. Ne kadar müteessir olduğumu tasavvur edemezsin kardeşim..

Film artisti, içini çekti:

— Demek karımın tekrar eve döndüğünü sen de haber aldın öyle mi!...

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 43 —

Avusturya veliahtının katledilmesi Almanyanın, komşularına saldırması için güzel bir vesile idi. Bu vesileyi kaçırmadı. Ve Fransa - İngiltere zümresini, müttefikleri bulunan Çarlık Rusyasından ayırmak, uzak düşürmek için, Avrupayı ikiye bölmek maksadiyle Almanya, Avusturya, Bulgaristan ve Osmanlı devletinden mürekkep bir hat çizdi. Böylece biz de, pir aşkına, harbi umumî denilen o emsalsiz faciaya sürüklenmiş bulunduk...

Kadınlar, Satılmışın evinde davulcunun bağırdıklarını türlü türlü tefsir ederlerken, komşulardan birinin küçük oğlu, babasiyle birlikte gitmiş olduğu mahalle kahvesinden çıkageldi.

— Anne! dedi; Moskofla muharebe edecekmişiz...

Kadınlar hep bir ağızdan:

— Eyvah! dediler. Oldu mu olanlar? Hacı Beyin rüyası çıktı.

En çok endişeyi koca karılar gösteriyordu. Çünkü bunlar, 93 harbinin fecayiini hâlâ unutmamışlardı. Kasaba sahilde olduğu için, o harpte en büyük korkuları burada onlar geçirmişlerdi.

— Durup dururken, ne imiş sebep?

— İlâhi kardeş! Moskofun bize sataşması için ayrıca sebep lâzım mı? Kimbilir, ne bahane icat etmiştir.

Çocuk, kahvede biraz evvel duyduğu tafsilâtı şöyle yalan yanlış hulâsa etti:

— Avusturya prensi Sırp kralının oğlunu vurmuş... Yedi düvel biribirine karışıyormuş.

— Oh olsun! İt dişi, domuz derisi!. İnşallah biribirlerini yerler.. Lâkin bizi bulaştırmasa idiler!

— Alnımızın yazısı ne ise o olur hanım teyze!

— Öyle ya: Senin dölün yok, döşün yok! Bekâra, karı boşaması kolaydır. Bir de evlât analarına sor, kolay mı?

Ortalığa birdenbire bir sükûn çökmüştü. Ev bark sahibi olanlar, gözlerinin önünde, gidip de gelmeyen kocaları, yetişmiş, dalyan gibi evlâtları tecessüm ettiriyorlardı. Tazeler, henüz askerlik çağında kimsesi olmıyanlar da ötekilerin durgunluğuna iştirak ediyorlardı.

Biraz sonra, dağıldılar. Her biri yerli yerine döndü.

Satılmış ile İzzeti Efendi bu esnada, Rum mahallesinde, Barbanın meyhanesinde bulunuyorlardı. Vergi kâtibi efendisini rakıya alıştırmıştı. Cemiyetten ítardolduğundan beri yıllar geçtiği halde, ikisinin de hayatında hiçbir değişiklik olmamıştı. Satılmış, çifti, çubuğu ile meşguldü. İzzeti Efendi de, onun yamacında, ufak tefek işler kıvırarak geçinip gidiyordu.

Ekseri akşamlar, meyhanede başbaşa veriyorlar, miskin miskin dertleşiyorlardı.

Davulun sesini duyunca, İzzeti Efendi kulak kabarttı. Ne olduğunu daha farkedemeden, arkadaşına:

— Mirim! dedi. Gene galiba Hüseyin ustanın koçu kayboldu. Tellâl çağırıyor. O mübarek adam da bir türlü şu hayvanını zaptedemez. Evin altına öyle azılı çok kapatılır mı? Bir tos vurduğu gibi, kapıyı darmadağın ederek fırlıyor, haydi! Koydunsa, bul! Bir şey değil: Önüne çoluk çocuk rastlayıverir de, bir kaza çıkar diye korkarım; Allah vermesin!

Onun bu söylediklerine kulak misafiri olan meyhaneci lâfa karıştı:

— Hüseyin usta koçunu sattı.. dedi. Değirmenci Yusuf Ağa aldı.

— Ey, o halde, tellâl ne diye bağırıyor?

— Kim bilir? Şimdi buralara da gelir, anlarız.

Filhakika, beş on dakika sonra, davulcu Rum mahallesine de gelmiş, meyhanenin bir kaç adım ilerisinde nârasını tekrarlıyordu.

— Duyduh, duymaduh... Bildüh, bilmedüh, dimen haaa!

Vergi kâtibi, önce bir:

— Vay anasını!.. Savurdu.

Satılmış iyice anlamamıştı. Kafası da oldukça dumanlı idi.

— Ne var? Ne imiş? dedi.

— 98 den 304 e kadar asker topluyorlar. İyi alâmet değil.

— Eskeri nidecenler?. Gurra mı, yoğusa?

— Ne kur'ası, velinimetim? Baksana, ihtiyatı, redifi, hep içinde...

— Yohlamadur... Kulağ asma!

— Hayır, gözümün bebeği! İşitmiyor musun: Üç günlük yiyeceklerini beraber getirsinler diyor. Sevkiyat var...

İzzeti Efendi de, Satılmış da bir müddet sustular. İzzeti Efendi, kendisinin bu işte, iskartaya çıktığını hesap ederek, için için memnun oluyor, öteki, kafasını bürüyen dumanın arasında bir hakikat keşfetmeğe uğraşıyordu.

Derken Satılmış işin içinden çıkamayınca, sordu:

— Ben, gaç doğumluyum, ben İzzet?

— Bilmem, sultanım. Kaç yaşında varsın?

— Otuz, otuz beş...

— Otuz başka, otuz beş başka.

— Niye?

— E, çünkü otuz isen, bal gibi askersin. Otuz ikiden yukarı olduuğn gibi, değilsin...

— Onu nirden bileceğem?

— Kendi yaşını kendin bilmezsen, ben neyleyim, a iki gözümün elifi? Senin nüfusun yok mu?

— Hamidiye kâfadu mu?

— Evet.

— İmamın orda galdı.

— Sen, hele onu, onun elinden almaya bak, bir. İkincisi, bugün şubeye git de, ne olur ne olmaz, ortalığı telâş almadan, işi tatlıya bağla.

— Nidem de bağliyam?

— Bedel mi vereceksin? Ne yapacaksan yap, iki gözüm.

Satılmışı bir düşüncedir aladursun... İzzeti Efendi, tuzu kuru olan, o tezgâhta bezi olmıyanlara mahsus bir huzuru kalb ile, rakıcığını atıştırmakta devam ediyordu. Barbanın meyhanesinin içinde, farkında değillerdi ki, dışarıda, kasabada bir ana baba günü başlamıştı.

Erkeklerin de, kadınların da çeneleri kilitlenmişti. Meşrutiyet ilân edilelidenberi ulusun yüzü gülmemiş, kimseler rahat görmemişti. Otuz bir mart vakası, Arnavutluk isyanı, İtalya harbi, Balkan faciası, şimdi de gene seferberlik ve bir harp heyulâsı daha!..

Bunun sonu neye varacaktı böyle? Acı acı düşünüyorlardı.

(Devamı var)

— Servis kötüdür ama, yemekleri çok iyidir...

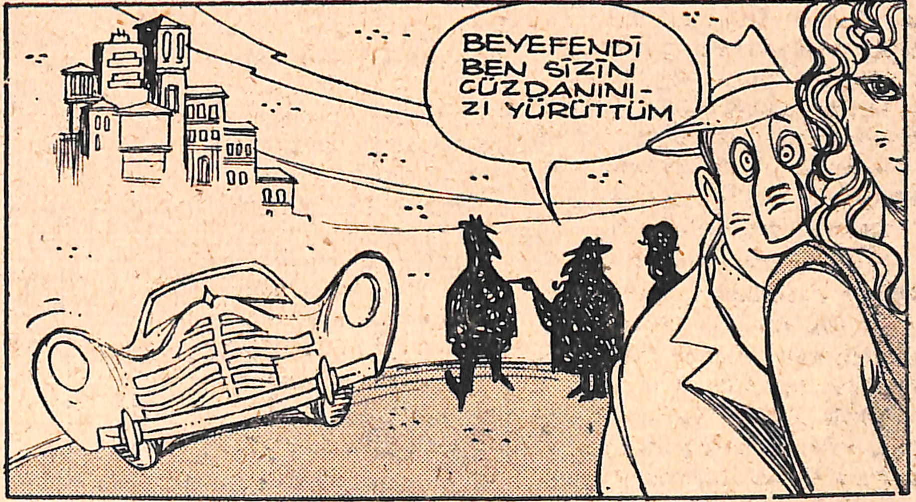
Yazan Yalçın Kaya

ZEMBEREK ile DÜMBELEK

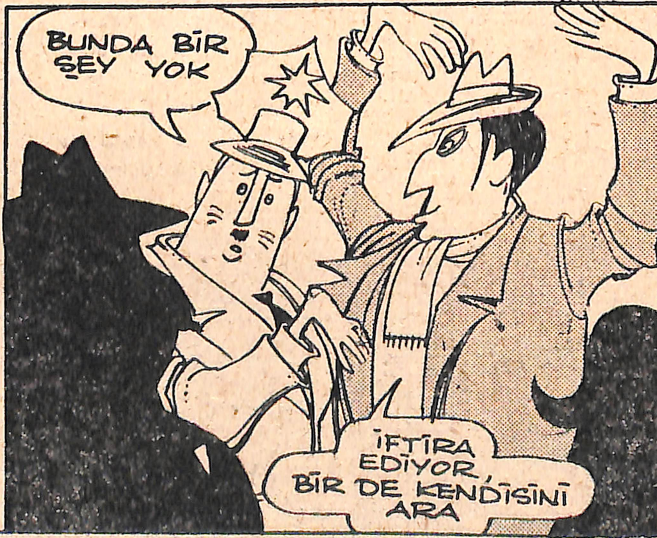
Çizen Yalçın Çetin

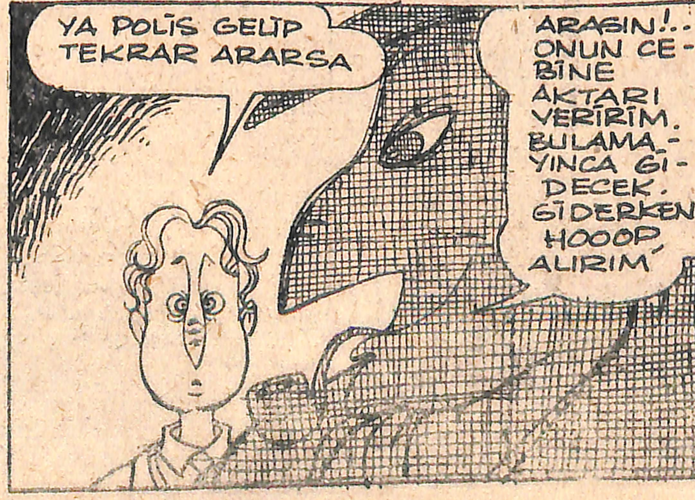

–ACAİP KADINDIR. ÜÇ SAATTE GİYİNİR. ÜÇ DAKKADA SOYUNUR!.

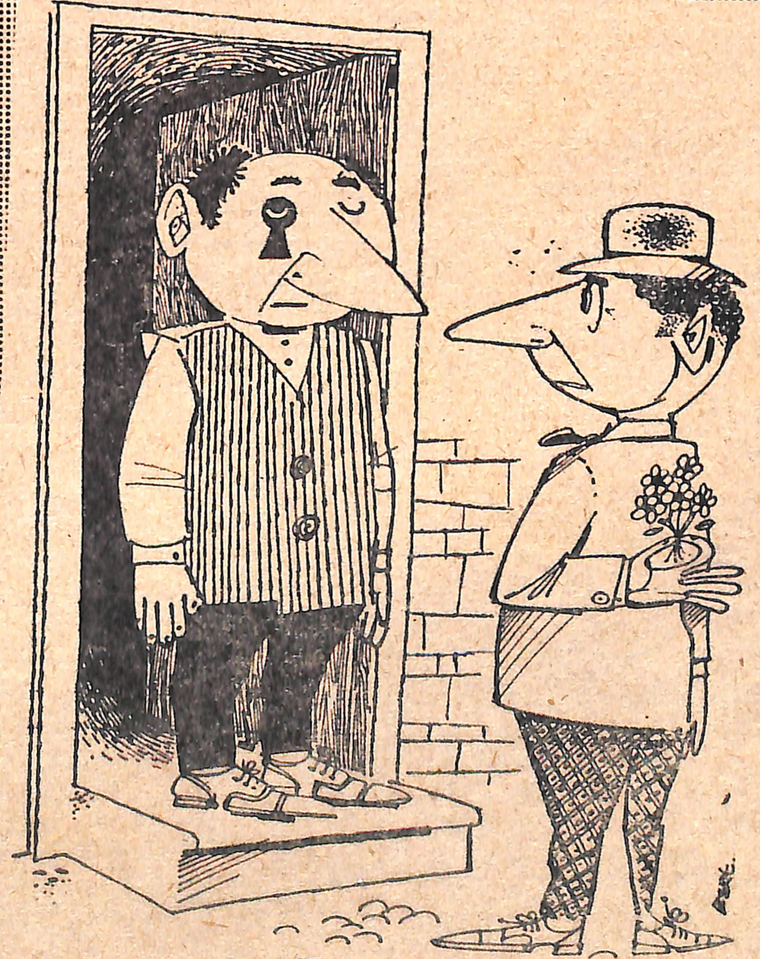

MEŞHUR SİNEMA YILDIZI GEÇİYOR

dünya
karikatürleri

SONBAHAR

–BİRAZ BEKLİYECEKSİNİZ EFENDİM. HANIMEFENDİ BANYODALAR !.

İHAP HULUSİ KUNST

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

1958 YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

İHAP HULUSİ İSTANBUL

4 MİLYON 405.000 LİRA

Her yerde Paradır!

Tarih
Lira
Emrine
Çek No.

Tarih
TÜRK TİCARET BANKASI
TL
İmza örneği
İşbu çek mukabilinde
yalnız
ödeyiniz.
Çek No. Hesap No. İmza
Bu çek 100 veya 250 TL. kadar muteberdir.

KASAP
BAKKAL
GAZİNO
DOKTOR

PARA KAYBETMEK KORKUSU KALMADI
Tasarruf Hesaplarınızda dahi
Çek kullanabileceksiniz
(TAFSİLÂT GİŞELERİMİZDE)
TÜRK TİCARET BANKASI

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
KADRİ YURDATAP

Hazırlıyan:
Selâmi M. YURDATAP

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Adres:
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 3
Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği 50
Altı aylığı 25 lira

AKBABA

— Sen bugün işe gitmiyor musun?,.
— Evet karıcığım, bugün bende iş yok!